

újváros

XXIX. ÉVFOLYAM • JANUÁR - FEBRUÁR • ÁRA: 600 FT

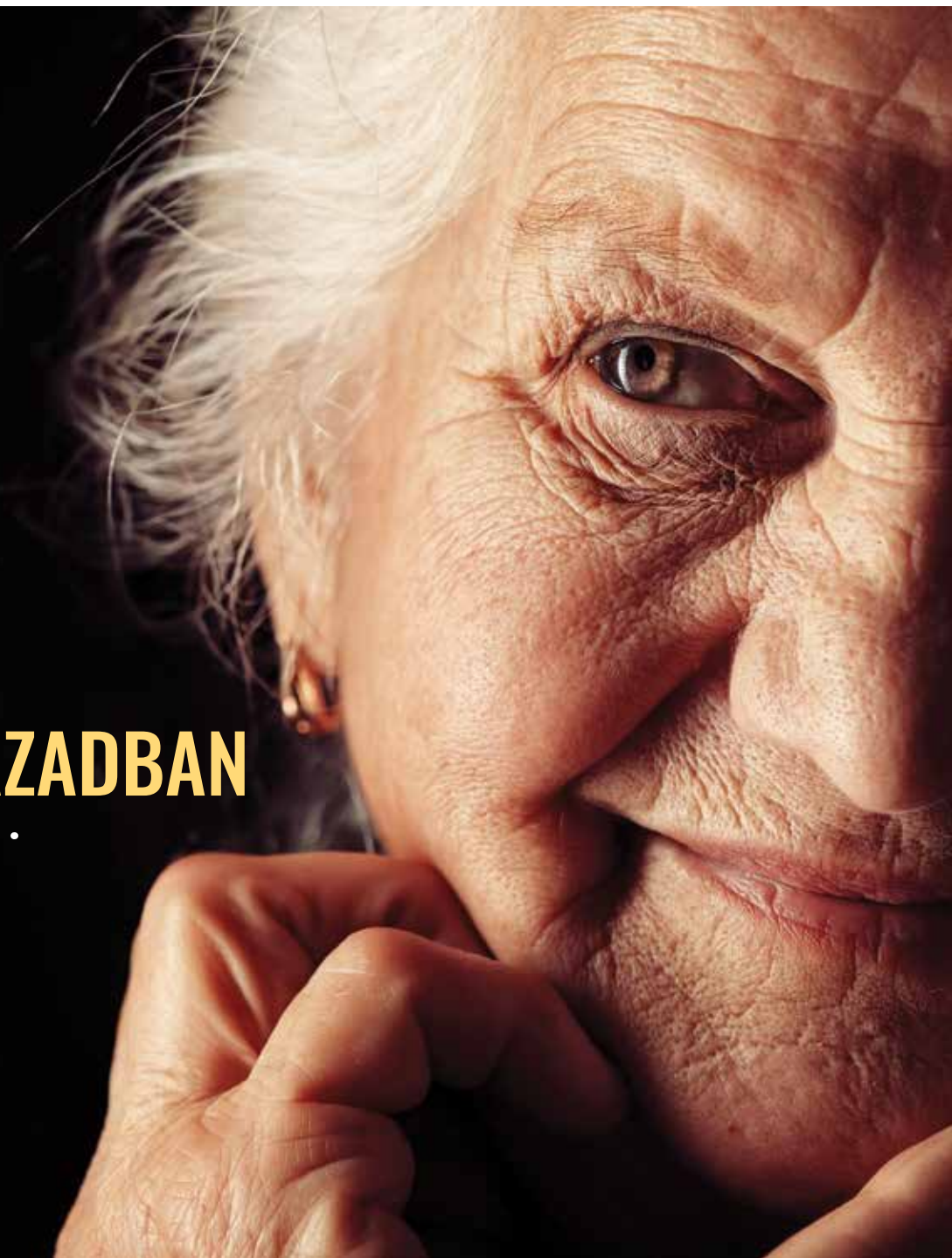
2017

1. szám

www.ujvaros.eu

IDŐSKOR A 21. SZÁZADBAN

.....
*Újra kell definiálni
a tabuvá vált
öregség szerepét
társadalmunkban.*

Tartalom

FÓKUSZ

4 **néző**pont

Digitális közismeret

Romhányi László

Jogok vagy értékek

Kovács Bertalan

Üzenet a valóságból

Bohán Zoltán

6 **körbe**járó

Öregség a láthatáron

Armando Matteo

Értékesek vagytok

Ferenc pápa

Törékenységeben

értékes

Király Ibolya

Tanító mesék

Hortoványi Emőke

11 **szem**szög

Két világ találkozik

Kovács Borbála

12 **arc**kép

Megszelídíteni a halált

Simkó Csabával beszélgetett
Kovács Bertalan

AKTUÁLIS

15 **szín**felt

Új év, Új Város

Simkó Zsófia

18 **fény**kép

Párbeszédben

Prokopp Katalin

Fotó: Merényi Zita

20 **hír**mozaik

Egy asztalnál

Prokopp Katalin

Profétai jel

Kovács Bertalan

Szomszédainkért

Takács Margit

Szíriában maradt

családokért

Pascal Philippe

LELKISÉG

22 **alap**kő

Az egység kulcsa

Chiara Lubich

23 **elő**forrás

Ég felé törő fa

Igino Giordani

24 **élet**ige

Január

Fabio Cardì

25 **igen**lét

Hosszútávú befektetés

Téher vagy tartalék

26 **élet**ige

Február

Fabio Cardì

27 **igen**lét

A hit válasza

Idegen a családukban

Kávéfőzés

MINDENNAPOK

28 **gyöngy**szem

A döntés útja

Kepics Mihály és Angelika

30 **élet**mód

Ne féljünk a félelemtől

Visy Petra

Szeretethálózatok

Barbara és Paolo Rovera

32 **mesé**ország

A netező királylány

Ferentzi Éva, 9 éves

Rajzolta: Jánossy Zsófia

34 **szem**revaló

Egyszerűen igaz

Hortoványi Jenő

Múlt idő

Göbel Gergely

35 **derű**látó

Útjelzők 2017-re

Walter Kostner

► Prokopp Katalin //

Főszerkesztő

Vegyület – egy lap, ami összeköt

A 2016. decemberi Új Város hátlapján tizenegy címlapképet idéztünk fel: mindegyik egy-egy arculati váltást képvisel. Most ismét ilyen nagy fába vágtuk a fejszénket. A folyamat utolsó fázisáról különösen Maucha Kristóf tördelőszerkesztőnk mesélhetne, de a szerkesztőségéből mindannyian kivettük az izgalmas és szép feladatból a részünket. Egyhangúlag mondhatjuk: Megint átéltük, milyen az, amikor – kémiai példával élve – több elem találkozásából nem keverék, hanem vegyület jön létre. Valami új született. Tartalomhoz a forma: igyekeztünk más, aktuálisabb méretbe, dizájnelemekbe, megújult rovatokba önteni a 2017. évtől induló tartalmainkat. Ezek közül nem egy olvasói javaslat eredménye. A színfolt rovatban közölt interjúban a kollégák személyes újévi fogadalmak, újrakezdéseik mellett folyóiratunk kulisszái – vagyis oldalai – mögé is bepillantást engednek. Ezentúl minden lapszámban körbejárunk egy-egy aktuális, a párbeszéd kultúrája szempontjából fontos témát. Jelen esetben az öregségről, generációk közti kapcsolatról közlünk cikkeket, interjúkat, tapasztalatokat. Amíg volt erre lehetőségem – mert kisebb városban éltem –, könnyen beszédbe elegyedtem másokkal buszon, utcán, hivatalokban. Szívesen felajánlottam a segítségem, információt cseréltünk, vagy egyszerűen csak eldiskuráltunk... Különösen örömömre szolgált, amikor idős emberekkel hozott össze az élet. Általában szeretem a társaságukat. Ha csak pár percet töltünk is együtt, nyugtató, sőt szívderítő hatással vannak rám. Akarva-akaratlan, létükkel relativizálják mindennapi nyűgeimet. És azon ritka

alkalmakkor, mikor sikerül átkapcsolni magam visszaszámlálós üzemmódból stand by-ra, szeretem régi és új történeteiket is. Nemegyszer szíven talált már, egy-egy nem üres szólamokat ismétlő, hanem tapasztalatból és szívből fakadó bölcs mondásuk, tanácsuk.

Egy külföldi cikkben olvastam a minap, hogy a wikipédián, az internet enciklopédiáján az „öregség” szónak nincs szócikke. Rákerestem, a magyar wikipédia egyetlen találatot dob ki: öregkori gyengeség. Egyszóval öregkor egyenlő gyengeség. Ergo betegség, nyűg, teher az idősnek magának és a többieknek. Akik ezt a lapszámot összeállítottuk, és akik írtunk a témáról, úgy tartjuk, hogy az időskor és a földi lét vége felé közeledés rendkívül fontos része mind az egyén, mind a társadalom életének. És hogy vesztünkbe rohanunk, ha bevesszük az örök ifjúság meséjét. Armando Matteo teológus és Király Ibolya belgyógyász érdekes adatokat és gondolatokat közölnek az egyre hosszabb élettartamra berendezkedő társadalmunkról. Simkó Csaba, a miskolci Hospice Otthon vezető főorvosa a vele készített interjúban kifejti, miért is gondolja úgy, hogy az élet lényege az ő intézményükben zajlik. Hortoványi Emőke egy mese nyomán gondolkodik el, Kovács Borbála a nagyszüleivel való kapcsolatát idézi fel, a Kepics házaspár pedig az idős édesanya mellett maradás hogyanjának dilemmáit osztja meg velünk.

Jóízű olvasást, boldog új esztendőt az Új Várossal! //

TECHNOLÓGIA

Digitális közismeret

D Örültem Soós Rita cikkének, amiben közérthetően szól olyan bonyolult technikai témáról, melyben néha a szakértők se értik egymást. Néhány új adalékot tennék hozzá:

1. Az információ mennyisége elképzelhetetlen méretekben növekszik: ma már szinte mindenről intelligens szondák öntik az adatokat folyamatosan. Ezen adatmennyiség feldolgozására az ember képtelen, de nem is feladata. Például a korszerű autók kerekében lévő légnyomásról is folyamatosan tájékoztatnak a szenzorok. A vezetőnek erről elég csak azt tudni,

mikor csökken biztonságos érték alá a nyomás. A gumijavító viszont időt spórol meg, ha tudja, hogy ez egy hirtelen defekt vagy folyamatos szivárgás eredménye.

2. A minket körülvevő számítógépek folyamatosan rögzítik tevékenységünket, és ennek alapján sorolnak előre keresési találatokat, vagy tesznek elénk olyan internetes tartalmakat, amelyek után már valahol érdeklődtünk. Ez viszont automatikusan szűkíti a látóterünket, és hamarosan az az érzetünk támadhat, hogy „összement” a világ, de ebben a részében nagyon jól érezhetjük magunkat, így nem is vagyunk kíváncsiak a többire...

3. Végül számomra ijesztőek a különbségek a digitális tudással rendelkező és az ebből kimaradó rétegek között. Nem a tanulatlan embert és a rendszergazdát akarom összehasonlítani... Idős rokonunk esete lebeg a szemem előtt, akinek idegen világ a TV-hez csatlakozó beltéri egység, így a „nincs adás” felirat esetén értetlenül állnak az ügyfélszolgálat kérdése előtt: „Mikor frissítették a router szoftverét legutoljára?” De már én is leszakadóban vagyok a gyermekeim számítástechnikai tudásához képest... Félreértés ne essék: Nem plusz informatikusokat kellene képezni, de arra jó lenne odafigyelni, hogy már az általános iskolából, majd az összes felsőbb oktatási intézményből is, ne csak szakirányú (pl. pedagógia, orvoslási, villanszerelési, földművelési, gépszerelési, stb.), hanem informatikai ismeretekkel rendelkező, a digitális technika eszközeit megfelelő szinten használni tudó, „kiművelt emberfők” kerüljenek ki. ///

Romhányi László

ETIKA

Jogok vagy értékek

D Nem tudom, hogy csak én figyelem-e más szemmel a híreket, vagy tényleg felkapottabb a téma, de az utóbbi időben egyre többet hallok és olvasok az abortuszról, egynemű párokról, az örökbefogadásról, meg úgy általában a szexuális és reprodukciós jogokról. Sok minden történik ennek kapcsán a világban. Az Egyesült Államok Legfelsőbb Bírósága tavalyelőtt úgy döntött, hogy kötelezővé teszi minden államban az egynemű párok házasságkötési jogát. Szintén tavalyelőtt Írországból tartottak erről népszavazást, ahol a szavazók 62 százaléka vélekedett hasonlóan. Nemrég pedig arról olvastam, hogy Csehországban hamarosan elfogadhatnak egy törvényt, ami az egynemű párok azon tagja számára is lehetővé teszi az örökbefogadást, aki nem a biológiai szülő. Persze más hírek is érkeznek. Lengyelországban éppen szigorítani készülnek az abortusztörvényen, Romániában pedig, úgy tűnik, a parlament hallani sem akar a bejegyzett élettársi kapcsolat bevezetéséről. Azonban bármiről is legyen szó, szinte mindig viták és ellentmondások övezik az eseményeket.

A sok aggasztó dolog ellenére fényt hoznak a napjaimba azok a találkozások, amikor felfedezem, hogy nem vagyok egyedül. Szeptemberben nagyszerű beszélgetést folytattam például a KATTÁRS-on (Katolikus

Társadalmi Napok) az „Anya, Apa, Gyerekek európai polgári kezdeményezés” képviselőivel. Megtudtam, hogy az ENSZ gyermekek jogairól szóló egyezményében még mindig szerepel, hogy a gyermeknek lehetőség szerint a biológiai szüleivel kell felnőnie.

Felteszem magamnak a kérdést: Mi múlik rajtam? Mit tegyek én? Azt hiszem, ebben a társadalomban, ahol a „megtehetem, mert jogom van hozzá” szemléletmód uralkodik, nincs más módszer, mint a tanúságtétel ereje. Elvekben hiszek, vagy az életemmel tudom bizonyítani, hogy léteznek értékek? Azt gondolom, nem elég többé a pusztá meggyőződés. Élni kell, mert az értékeim próbája maga az élet – ha igazak, mindenképp győzni fognak. ///

Kovács Bertalan

ÉLETMÓD

Üzenet a valóságból

DÉrdeklődéssel olvastam a 2016. novemberi Új város címlapján *Digitális útvesztőben* címmel jelzett cikket, már csak a fotó miatt is. Megfogott két konkrét adat: az egyik, hogy az elkövetkező 25-30 évben eltűnhet a jelenlegi foglalkozások fele. Ezt azért kis túlzásnak tartom, és őszintén remélem, hogy nem fog bekövetkezni. A szeptemberi harkakötönyi Vidék Találkozó címe ez volt: „A vidék a nemzet lelke.” Ez időnként még a fülemben cseng, és el-elgondolkodok rajta. Például amikor reggel korán ki kell mennem megetetni a csirkéket és nyulakat, vagy reggeli tornaként felhozom a tűzifát, hogy be tudjunk gyújtani a cserépkályhába. A nagyvárosban élők közül sokan, különösen a társasházakban felnövő gyerekek, annyira messze kerülnek a valóságtól, hogy számukra az a természetes, hogy a meleget a radiátor adja. Rosszabb esetben csak felsős korukban tudják meg fizika órán, hogy a tűznek is van köze a hőhöz.

A másik megdöbbentő adat az említett cikkben az volt, hogy a nyugati társadalomban a 8 és 17 év közötti fiatalok naponta több mint 10 órát töltenek valamilyen technikai eszköz használatával. Húgom óvónő, és integrált óvodában dolgozik, különböző adottságú és érettségű gyerekekkel. Évről évre vannak autista gyerekek is a csoportjában, és számuk elég magas. Megfigyelte, hogy szüleik,

különösen az apukák, gyakran informatikával foglalkoznak, programozók. A gyerekekhez hasonlóan ők is sokszor zsenik a maguk munkaterületén, de a valós élethez való viszonyuk, az emberi kapcsolatok építése nem az erősségük.

Pár hete, mikor a moziban egy lenyűgöző háromdimenziós filmet láttam, arra gondoltam, hogy a mai gyerekek médiák, játék konzolok, okos eszközök között nőnek fel. Olyan élményekben részesülnek, melyek előidézéséhez több száz, több ezer ember dolgozott, akár éveken keresztül, legtöbbször számítógépek előtt ülve. És az élmény megszerzéséért még csak a kisujjunkt sem kell megmozdítani, csak föltenni a 3D-s szemüveget, és hátradőlni a fotelban.

Persze fontosak a technika vívmányai, de milyen áron? ///

Bohán Zoltán

Öregség a láthatáron

► **Armando Matteo** //

*Pap, teológus,
a Pápai Urbaniana Egyetem professzora,
kutatási területe korunk generációs válsága.*

IDŐSKOR

Keressük meg
az öregkor értelmét és
értékét, és fedezzük fel
az idős ember szerepét
társadalmunkban!

Kollektív illúzió

Mindannyiunkat váratlanul ért és meglep a tény, hogy a hosszú élet általános jelenséggé válik. Kaptunk még 20 vagy 30 évet, a nyugdíjazás utáni élet reményét. Létezésünket elkezdjük úgy elképzelni, mint amely több életet is magába foglal. Mintha egy laboratórium lenne, ahol újból és újból feltalálhatjuk magunkat, leváltva párunkat, munkánkat, barátainkat, és kísérletezhetünk a lehetőségekkel. Elfelejtkezünk arról, hogy előbb vagy utóbb meg kell halnunk. Az örök ifjúság mítosza ez, amely szerint az élet állandó próbálkozás, döntések és végérvényes választások nélkül. Ez nem pusztán az egyes ember elképzelése, hanem civilizációnk általános jelensége: a társadalom gazdasági hajtóereje, az úgynevezett fősodor (mainstream) is az ifjúság életstílusát próbálja ránk kényszeríteni, amely jelentheti az esztétikus külsőt, a kozmetikát, a fittséget, szépséget, az egészséget. A legnagyobb sértés, amivel valakit illethetünk, ha megkérdezzük, hány éves. Egyfajta kollektív illúzióban élünk,

amelyben már nem létezik az érettség (az úgynevezett felnőtttség), és tilos megemlíteni az öregséget vagy a halált, pedig azok is az élet részét képezik.

Generációs rövidzárlat

A statisztikák alapján a nyugati társadalmakban még sohasem volt annyi idős ember, mint ma, de közben az öregkort kitörölték a természetes dolgok tárházából. A lehető legnagyobb tabuként kezeljük ezt az időszakot. Ez pedig zavart okoz mindazokban, akik ténylegesen megöregednek, mert ebben az állapotukban nem találják a helyüket a társadalomban. Csak akkor tudsz értelmet adni az életednek, még ha meg is öregedtél, ha azt mutatod magadról, hogy formában vagy. Példaképp elég a Viagra sikerére gondolni a férfiak körében. Egy időben a házassággal váltak felnőtté az emberek, manapság már nem. Napjainkban már nincs meg az a természetes generációváltás sem, ami régen, amikor még fiatalabban haltak meg. Teret kellene adunk

gyermekünknek a társadalomban, engedni őket függetlenné válni, hogy ne szoruljanak ránk. Ezzel szemben azt gondoljuk, hogy bármilyen problémájuk van, mi (halhatatlannok) mindig ott vagyunk, ott leszünk, hogy megvédjük őket. Így nem hagyjuk őket felnőni, csak hogy magunkat pótolhatatlannak érezzük. Ez rövidzárathoz vezet.

Teret engedni

A fiatalok azok, akiknek meg kell újítani és erősíteniük a társadalmat, de erre csak életük egy bizonyos szakaszában, 20 és 40 éves koruk között van lehetőség, amikor különleges fizikai és lelki energiákkal rendelkeznek, olyan adottságokkal, amelyet nem helyettesíthet a felnőttkor tapasztalata. Ehhez nekünk, idősebbeknek teret kell engednünk, visszalépni egyet. Napjainkban 60 vagy 70 évesen is bőven lehet még erőnk, energiánk, lehetnek álmaink, ötleteink és szenvedélyeink. De hogyan mérhetnénk ezt össze azzal, amit a fiatalok jelentenek a társadalomban?

Ha mindig ott maradunk a középpontban, megtagadjuk a következő generációtól a jogot, hogy helyünkbe lépjen. Vegyünk bátorságot, és hagyatkozzunk rájuk! A szelídség a felnőttek képessége, hogy korlátozzák önnön erejüket és álmaikat azért, hogy teret engedjenek a fiataloknak. Ez egy erősen politikai és vallási gesztus, a szeretet és a gyengédség jele. ///

Forrás: CN / Fordította: Szeles Ági

Értékesek vagytok

Ferenc pápa 2015. október 15-én, szombaton délben a VI. Pál teremben fogadta az olasz Idős Dolgozók Nemzeti Társaságának mintegy hétezer tagját és többek között ezeket mondta nekik:

„Az egyház szeretettel, elismeréssel és nagy megbecsüléssel tekint rátok. Ti a keresztény közösség és a társadalom lényeges része vagytok, mert a ti tapasztalatotok értékes kincs, nélkülözhetetlen ahhoz, hogy reménnyel és felelősséggel tekintsünk a jövőbe. Az évek során megszerzett bölcsességeitek és érettségeitek segíthetik a fiatalokat előre haladni a gyarapodás útján. Az idősek azt tanúsítják, hogy a legnehezebb próbatételekben sem kell elhagyni a bizalmat az Isten iránt.”

„Az erőt és a látszatot mitizáló jelen korban – folytatta a pápa – a ti küldetésetek tanúskodni az igazán megmaradó értékekről, melyek bele vannak írva az ember szívébe, és amiket az Isten Szava garantál nekünk.”

Önmagát is közéjük sorolva említette meg, hogy az ún. harmadik kornak az élet kultúrája fejlesztésén kell dolgoznia, felmutatva, hogy az élet minden korszaka Isten ajándéka.

Arra buzdította a jelenlevőket, hogy ápolják a nemzedékek közötti kapcsolatokat, mert a jövő nemzedéke igényli a fiatalok és az idősek közötti találkozást, hiszen az idősek a nép gyökere és emlékezte. Utalt „Szűz Mária és Szent József zarándokútjára, amikor a 40 napos kis Jézust a templomba felvitték, ahol két idős ember várta őket, akik a nép bölcsességét jelképezték”. Végül arra kérte a jelenlevőket, hogy „imádságban bizalommal forduljatok Jézus nagymamájához, Szent Annához, aki bennünket arra tanít, hogy jó és bölcs nagyszülők legyünk!” ///

Forrás: Magyar Kurír

Törékenységeben értékes

A kölcsönös odafigyelésben ápoló és ápolts is gazdagodik.

► Király Ibolya

*Belgyógyász főorvos,
diabetológus, a Jánoshalmi
Kistérségi Egészségügyi Központ
szakmai vezetője.*

Új jelenség

Nap mint nap szembesülök nem csak a megbetegedésekkel, hanem az idős-korból adódó fiziológiai és életviteli változásokkal is. Szembe kell néznünk a jelenséggel, hogy a technológiai fejlődésnek köszönhetően a 21. században az átlagéletkor jóval magasabb lesz az eddiginél, és őszintén meg kell vallani, hogy a mai társadalom még tanácstalan, nem képes erre a jelenségre új szociális elgondolást kidolgozni, akkor sem, ha vannak pozitív törekvések. Az idősek tehetetlensége is közrejátszik ebben, a képtelenségük, hogy megértsék önmaguk szerepét a társadalomban. Az idős embernek

is szembe kell néznie azzal, hogy mit jelent az életkor meghosszabbodása. Ebben az időszakban nem elég csupán a túlélésről gondoskodni, hanem értelmet és jelentőséget kell adni ennek az életszakasznak. Ehhez azonban szükség van az idős ember közreműködésére is.

Természetes változások

Tudjuk, hogy az öregedés folyamatának fő jellemzője, hogy csökken az emberi szervezet válaszadási képessége mindazokra az ingerekre, amelyek kívülről vagy belülről érik. A kor előre haladtával egyre érzékenyebbé válunk mindenre – legyen az családi, szociális, gazdasági vagy környezeti elem –, ami negatívan érinti pszicho-fizikai létünket.

Vannak azonban pozitív, segítséget nyújtó jelenségek is ebben a törékeny állapotban. Elmondható például, hogy az idős emberben a felfogás és az emlékezés relatív normális működése megmarad. A memória akkor kezd csökkenni, amikor valaki azt már nem úgy használja, mint korábban, ugyanis a nem használt képesség elvész. Ez fordítva is igaz: az aktívan dolgoztatott memória hozzásegíti az időseket, hogy cselekvők maradjanak és késlelteti a pszichikai és az agyban meglévő alapvető biológiai funkciók csökkenését. A személy életének minősége attól is függ, hogy mit képes megteremteni,

és mi az, amit a társadalom garantál és megenged. Ez igaz minden emberre, és még inkább igaz az idősekre. Az élet minőségét azonban mindekelőtt a környezet határozza meg: a családi kapcsolatok, amelyek egész élete során végigkísérik az embert. A család természeténél fogva elsődleges szerepet játszik az idős ember életében. Kutatások kimutatták, hogy az áldozatkészség, az önzetlenség segíti az egészséget és a hosszabb életet. Ha másokon segít az ember, az jól tesz önmaga egészsége szempontjából is.

Flickr/ Loren Kerns

Meghallgatni és megérteni

Vessünk egy pillantást a segítséget nyújtó környezetre is, azokra, akik ezen a területen dolgoznak, és munkájukat gyakran csak eredménytelen betegápolásnak látják.

A helyes segítségnyújtásnak elengedhetetlen része a fizikai vonatkozásokon túl a lelki gondozás. Fontos az idős embert úgy meghallgatni, hogy elmondhassa, amire szüksége van. De mit is jelent „meghallgatni”? Megérteni nemcsak a szavakat, hanem a gondolatokat és a lelkiállapotot is. A személyes mondanivaló gyakran el van rejtve abban, amit az idős kommunikál felénk. Az ilyenfajta befogadás, képessé teszi az ápolót az idős által drámaian értékelt helyzetek megértésére, neki pedig egyre gazdagabb élettapasztalatot ad.

Az odafigyelő és személy felé forduló gondozás a betegápoláson túl segítséget mind a beteg, mind az ápoló számára. Fontos a kölcsönös kapcsolat, amelyben mind a két félnek van mit adnia: az ápoló a képességeit és készségét adja, az ápolat a szükségleteit, teljes emberi

mivoltát, a betegséggel kapcsolatos tapasztalatait és megélt értékeit. Így a gondoskodás kapcsolattá válhat a találkozás mindig új dinamizmusában, az idős ember is jobban megérti önmagát, odaajándékozza, és ezáltal gazdagodik, befogad, és befogadják, ez pedig ölcsonös növekedést eredményez.

Az élet vége felé

Idős korban gyakrabban megjelenik az elmúlás gondolata is. Persze az idősek nem gondolnak állandóan a halálra, és főleg nem elkeseredetten gondolkodnak rá. Általában nem a haláltól félnek, hanem a magánytól és a kiszolgáltatottságtól. Azonban egyre inkább tudatosul bennük, hogy közeledik az élet vége, legalábbis ebben a világban.

A családi kapcsolatok meglazulása időben és térben, vagy pszichikailag az elmagányosodás érzése, a szükségletekhez képest elégtelen személyes gondoskodás, mind-mind előhozhatják a halál kérdését. Evidens, hogy a hiteles válasz ezzel kapcsolatban nem más, mint a szolidaritás és az együttérzés légkörének biztosítása, az idős, esetleg beteg és családja körül.

Ebben a légkörben lesz képes értelmet adni szenvedésének, hogy tovább éljen, és így tudja egyre mélyebben megtalálni a halál értelmét is.

Ez a távlat segíthet a haldokló mellett is, hogy meg tudjuk sejteni annak a pillanatnak az értékét, amit éppen átél. Ezt erősítette meg II. János Pál pápa is 1999. szeptember 30-án Rómában egy nemzetközi onkológiai kongresszuson, ahol többek között ezt mondta:

„Az élet, amely a befejeződéséhez közeledik, nem kevesebb, mint az az élet, ami megszületik. Ezért azt a személyt, aki éppen az élet befejezéséhez közeledik, megilleti a maximális tisztelet és a szeretetteljes ápolás.” Mi lehet tehát az idősek üzenete a világ számára?

Az idősek belső tapasztalata nagy érték, amely megtisztítja az életet a fölösleges dolgoktól és kiegészíti ott, ahol hiányos.

Chiara Lubich is azt hangsúlyozza, hogy Isten azért lett emberré, hogy meghaljon. Az életet az evangéliumi búzaszemhez hasonlítja, melynek meg kell hálnia, elrothadnia azért, hogy ezáltal az igaz és örök életre támadjon fel. Aki pedig megosztja ezeket a pillanatokat – legyen az ápoló vagy családtag – segítséget kap, hogy a saját életét is egyszerűbbé tegye. ///

Tanító mesék

► Hortoványi Emőke

”

**Meglesz a
jutalma annak,
aki szabadon
hagyja
a másikat.**

Boldizsár Ildikó mesekutató felismerte, hogy ez az ősi műfaj nemcsak elbűvöl, nemcsak tanít, hanem gyógyító erővel bír. Így lett ő a meseterápiás módszer megalkotója. Élethelyzetek, életállapotok, életkorok szerint szerkeszti és adja közre meseválogatásait. Sorozatának egyik ilyen tematikus kötete a *Mesék boldog öregekről*.

Az októberi idősök világnapjához kötődve településünk különösen is az öregjei felé fordult. Egy héten át látogattuk karitásztagokként a kiscsoportokat, a nyugdíjas klubot, ahol a fent említett kötetből egy magyar népmesét olvastam fel. A *bölcs öregember* című történet egy szegény katonáról szól. Olyan élethelyzet ez, amely segít eltávolodni az anyagi vagy emberi ragaszkodásoktól.

Hősünk, mivel fiatal, tán könnyebben hisz a látszatoknak. A mese öregje nemhogy szófukar, megszólalni is csak egy aranyért hajlandó. Így adja át rövid, de hasznos tanácsait. „Édes fiam, elég ez a három mondás neked egy életre” – mondja a kiszolgált bakának, aki iparkodik haza, hisz három éve nem látta feleségét, mert alig múlt el a lagzija, máris besorozták. Útja során először egy loncsos fülű számmárral találkozik, vele egy szép leány, aki csak ölelgeti, simogatja, csókolgatja. „Megússem, megriasszam őket? Ej, nem teszem. Mert eszébe jut az első

mondás: „Kinek mi szép, szép az annak.” Akkor a számár királyfivá válik, mert így tört meg rajta a varázslat.

A katona, nyakában váratlan jutalmával, alkonyatkor rablókkal találkozik. Azok ráförmednek, mire ő megmondja az igazat. „Hahaha – kacagtak, döltek erre, döltek arra, hogy egy szegény bakának honnan lenne aranya...”

Örül a katona, mert eszébe jutott az öregember második mondása: „Amid van, el ne tagadd!” Végre hazaér, és a sötétben bekukuskál az ablakon. Amit lát, attól „dühöngött magában, ette a mérge, de hopp, eszébe jutott az öregember harmadik tanácsa: az esti haragot hagyd reggelre.”

Nem eszik, nem iszik, a szemét se hunyja le. Reggel mégse vádaskodik, hanem kérdez. És olyan választ kap, hogy „akkor ölelte, csókolta a feleségét, talán még ma is csókolja, ha bele nem fáradt”. Sok mindenre tanít ez a mese: kezdve azzal, hogy van, aki befogadja a vándort, oda, ahol az öreg is elfér. Meglesz a jutalma annak, aki szabadon hagyja a másikat.

Aztán, hogy valljuk, vállaljuk magunkat a legszélsőségesebb helyzetekben is. A mese vicces, izgalmas, szép fordulataiból mintát, sőt kedvet kapunk itt, hogy a látszatok mögött meglássuk a hús-vér embert.

A pápa, aki hazájában úgy szólítottak, hogy Ferenc papa, tiltakozik a leselejtezés kultúrája ellen. Jaj egy társadalomnak, ha kiszorítja azt, aki nem hajt hasznat, mert beteg vagy gyerek, mert öreg vagy szegény, mert nincs munkája vagy nincs otthona. Környezetemben mindig van valaki, akár többedmagával, aki a testvéremmé lesz, épp nekem. Azzal, hogy hallgatom, látogatok, egyszeri lehetőségeimet adom neki. Még most, amíg nem késő!

Sok örömet és fájdalmat, kétséget és megbékélést kapunk ilyenkor cserébe. És bölcs nagy csöndet, ha hagyjuk, hogy a másik világa átjárjon. ///

Boldizsár Ildikó mesekutató

meseterapia.hu

¹ Magvető, 2014

”

*Nagyszüleink azok,
akik már puszt
létezésükkel
összetartják
a családot.*

Két világ találkozik

► Kovács Borbála //

Az utóbbi egy évben többször voltam kórházi látogatáson, mint egész életemben

összesen. Tavaly ősszel a nagypapám nagyon hirtelen agyvérzéssel kórházba került. Utána már kevesebb, mint egy napunk maradt arra, hogy még utoljára, ha csak öntudatlan állapotában is, de találkozzunk vele. Körülbelül két hónapig pedig a másik ági nagymamám feküdt kórházban, aki a napokban halt meg. Ő már eddig is rossz egészségi állapotban volt: az elmúlt egy évben már engem sem ismert meg.

Egyik látogatás sem volt szép pillanat: egyikük sem volt eszméleténél. Nem szép látvány volt, különösen a nagypapámnál, akivel először éltem át ezt a tapasztalatot. Az ő ágyához oda se mertem menni, csak hátul álltam testvéreimmel és unokatestvéreimmel. Nagyanyával már bátrabb voltam, köszöntem neki, és megfogtam a kezét. Nyilvánvaló, hogy ezek olyan események, amelyek az egész nagy-családra komoly hatással vannak.

Miután Nagypapa meghalt, egészen bámulatos családi összefogás indult, hogy folyamatosan legyen valaki az egyedül maradt nagymamámnál. Így a már eddig is erős családi kötelek még szorosabbá váltak. Engem rossz érzés töltött el nagypapám halálos ágyánál. Viszont az eset után, amikor csak tudtam, átmentem a nagymamámhoz. Ezekről a látogatásokról nagyon szép emlékeim vannak. Nem volt semmi különös, csak beszélgettünk vele, és azzal, akivel éppen egyszerre voltunk ott. Ezek megnyugtatóan és feszültségoldóan hatottak. Most pedig fontos volt az a pillanat, amikor támogatni tudtam az egyik unokatestvéreimet, aki először látta ilyen állapotban Nagyanyát, és kétségbe esett. Amikor hazaértem a kórházból, egy levél várt tőle, amiben megköszönte jelenlétemet. Amikor belegondoltam, hogy nagyszüleink azok, akik már puszt

létezésükkel összetartották és most is összetartják a családot, egyértelmű volt számomra, hogy ezekben a súlyos esetekben annyi időt kell velük töltenünk, amennyit csak tudunk. És emellett az is lehetséges, hogy egy napon a saját szüleinket találjuk majd ilyen kiszolgáltatott helyzetben. Mindez egyfajta lelki és gyakorlati edzés. Magamon is éreztem, hogy a beteg Nagyanyával való találkozáskor már tudtam meríteni az előző tapasztalatból.

Nagyon fontosnak tartom a fiatalok és az idősek közti kapcsolat ápolását. Ők egy teljesen más világban születtek, olyan dolgokat éltek át, amelyeket én, 18 évesen el se tudok képzelni (például '56-ot). Két teljesen más világban élünk, de amikor közös időt töltünk el, akkor a két világból egy olyan valóságot hozunk létre, amelyben mindannyiunknak fontos szerepe van. ///

Megszelídíteni a halált

Simkó Csaba főorvossal beszélgettünk a gyógyíthatatlan betegek életének utolsó szakaszáról.

► Kovács Bertalan

Mindannyiunk életét átjárja egyfajta titok. Nem tudjuk pontosan megmondani, mi az, de érezzük a jelenlétét: bátorságot ad, örömet ébreszt bennünk és a szívünk mélyén mindannyian ezt keressük. Advent utolsó hetében a miskolci kórház hospice otthonában jártam, ahol e titok ragyogását még a modern kor mindent túlharsogó monoton robogása sem tudja legyűrni. Simkó doktor úrral folytatott beszélgetésem után a betegekkel, ápolókkal, önkéntesekkel és mindannyiuk családtagjaival együtt egy bensőséges, családi ünnepség keretében készültünk karácsony közeledtére.

Hogyan működik a Miskolci Semmelweis Kórházban a hospice ellátási rendszer?

Ez egy háromlábú ellátási forma: van egy 22 beteg elhelyezésére alkalmas fekvőbeteg részleg, egy járóbeteg gondozási rendszer, és egy hospice otthonápolási csapatunk. A miskolci agglomerációban évente 700 beteggel kerülünk kapcsolatba, amely az erre a régióra vetített daganatos halálozásnak nagyjából 80%-a. Ez azt jelzi, hogy a hospice nem kevesek kiváltsága, hanem az egészségügybe teljesen integrálódott

Dr. Simkó Csaba

a Miskolci Semmelweis Kórházhoz tartozó Erzsébet Hospice Otthon vezetője, annak 1995-ös megnyitása óta. Orvosi diplomáját 1989-ben szerezte, majd 1995-ben szakvizsgázott belgyógyászatból. Számos szakmai publikáció szerzője. 2004-2011 között a Magyar Hospice-Palliatív Egyesület alelnöke, jelenleg a Szakmai Kollégium tagja. Munkájának elismeréseként több társadalmi és szakmai kitüntetésben részesült.

ellátási forma. Betegeink túlnyomó többsége rákbeteg, és abban a stádiumban van, amikor a betegség már nem gyógyítható. Előfordulhat, hogy

valaki többször is befekszik egy-egy fájdalomcsillapító kezelés beállítására, de többségük a betegség utolsó heteiben vagy hónapjaiban kerül felvételre. Az osztályunkon az átlagos gondozási idő három hét.

Hogyan tudnak segíteni a gondozottakon?

A daganatos betegségnek a legnagyobb terhe a fájdalom, amely sokszor még egy jól felkészült szakembergárdával is nehezen kezelhető. Hagyományos módszerekkel, egyszerű sémákkal a betegeknek nagyjából 80%-a tehető viszonylag fájdalommentessé, a maradék 20%-ban az emberek nagy szenvedése indokoltta teszi, hogy nagyon speciális gyógyszerekkel is dolgozzunk. A palliatív kezelés (a fájdalom, ill. szenvedés enyhítésére szolgáló gyógymód vagy intézkedés – szerk. megj.) egy olyan területe az orvoslásnak, amit az egyetemen nem igazán tanítanak, csupán néhány éve épült be a rezidens törzsképzésbe. Pécsen már van egy palliatív tanszék. Fontos, hogy ez a szaktudás a posztgraduális továbbképzésben is megjelenjen.

Az elsődleges cél tehát a fájdalomcsillapítás?

A cél a szenvedés enyhítése. A fájdalom egy jól körülírható, bár nagyon bonyolult testi panasz, de föl lehet sorolni a fájdalomon kívül egy sor más testi tünetet, ami a betegeknek szenvedést

”

**Az élet
lényegi
része
itt zajlik.**

© Depositphotos.com/ Katarzyna Bialasiewicz

okozhat. A szenvedés ezeknél egyenként és összességében is több. Mert nem csak a test szenved, hanem az ember egészében, egzisztenciálisan is. Egy kiszolgáltatott betegnél sokszor megkérdőjeleződik a lét értelme. A munkánk egyik része éppen ez, hogy segítsünk, ha lehet, ebben a nehéz helyzetben is, értelmet keresni, értelmet találni. A világ azzal érvel az eutanázia mellett, hogy az embernek joga van a békés, csendes halálhoz. Ezzel szemben mi azt valljuk, hogy nem az eutanázia a megoldás, mert ez az életnek egy fontos szakasza, és ezt a fontos szakaszt értelemmel kell megtölteni.

Tehát sokan, még ha nem is mindannyian, az utolsó utazásukra jönnek ide. Hogyan néznek ők szembe a halállal?

Be kell látnunk, hogy ez egy nagyon farizeusi kérdés, hiszen valamikor mindannyian meg fogunk halni, tehát mindannyian szembe kellene, hogy nézzünk ezzel a kérdéssel. Csak valahogy ezt hajlamosak vagyunk halogatni. Az okoz igazi feszültséget, amikor valakiről fiatalon kiderül, hogy gyógyíthatatlan, és tudomására jut, hogy nem a távoli jövőben, apránként, elgyengüléssel, hanem egy betegség következtében fog meghalni, és nagyjából ki lehet számítani, hogy mennyi ideje marad hátra. Persze az idős emberek egy része

ugyanúgy fél a haláltól, és a fiatalok között is van olyan bátor, aki – nyilván nagy harcok árán – de a betegségét elfogadja, megnyugszik benne, és együtt tud élni ezzel a helyzettel. Sőt, igazából ez akár a belső növekedés időszaka is lehet. Az élet végessége, illetve a tudat, hogy a halálom közel van, nem pedig valamilyen megfoghatatlan távolságban, az embert egy őszinte tükröbenézésre készítheti. A kérdés az, hogy ezt meg merjük-e tenni. És nem vagyunk egyformák: van, aki egy komoly lelki tusakodás, gyakran belső harcok után a sorsával megbékél, és az életének a legfontosabb, leglényesebb kérdéseivel kezd el foglalkozni. Azokkal a dolgokkal, amiket az életében elhagyott, elmulasztott, például családi kapcsolatok megerősítésével, bocsánatkéréssel, megbocsátással...

Történnek sorsfordító események a gondozottak életének utolsó heteiben is?

Ez leginkább olyankor következik be, amikor valaki hajlandó az őszinte szembenézésre. Volt olyan, aki egyetemi tanárként a jegyzeteit fejezte be. Többször látjuk, hogy korábban alkoholfüggő emberek – akik szétilátták kapcsolataikat – tékozló fiúként kapják vissza a család szeretetét. Arra is volt példa, hogy egy 16 éves, állami gondozásban

lévő lány csak akkor került újra kapcsolatba az anyjával, amikor az már itt volt nálunk, a betegség végső stádiumában. Ezt mondta: utálhatnám az anyámat, mert eldobott magától. De most más van a szívemben, mert látom, hogy milyen nyomorult helyzetben van, és inkább sajnálom őt. Ő is és a testvérei is rendszeresen jöttek látogatni, és annak az asszonynak az élete, amely emberi értelemben véve romokban hevert, egyszerre kivirágzott, új célt és értelmet nyert. Életének az utolsó heteiben boldog volt, a szó igazi értelmében.

Bizonyára vannak olyanok is, akiknek ez az utolsó időszak inkább terhes, küzdelmes.

A betegek nagy része szorong, menekül, és saját maga számára sem meri föltenni a kérdést, hogy mi lesz a folytatás, milyen reményei vannak a jövőt illetően. A szorongás egyébként egy ilyen helyzetben természetes. Hívó emberek talán kevésbé szoronganak, vagy talán könnyebben úrrá tudnak lenni rajta, de ez nem törvényszerű. Itt is lehetnek komoly halálfélelmek, és elég, ha a getszemáni nagy harcra gondolunk. Nem vagyunk egyformák: segíteni kell a betegnek abban, hogy ez a tükröbenézés megtörténhessen, s hogy merjen

© Depositphotos.com/ Tommaso Lizzul

valós kérdéseket föltenni, és azokra valós választ keresni. Van, aki ezt elhárítja. Kifinomult kommunikációs technikái vannak, hogy hogyan lehet egy beteggel ilyen nehéz kérdésekről úgy beszélgetni, hogy ne legyen feszültséget okozó nagy nyomás rajta, és meglegyen a lehetősége bármikor kilépni ebből a párbeszédből. Finom ajtónyitásról van szó: behívjuk a beteget egy másik légtérbe, egy másik közegbe. Ha jön, akkor jön, és ha nem jön, akkor jelezzük, hogy később még lenne miről beszélgetnünk. Néha annyira erős a halálfélelem, hogy direkt módon megközelíteni egyszerűen nem lehet. Ilyenkor más oldalról közelíthetünk, például zenével, vagy más témájú beszélgetéssel. Ebben nagy szerepe van az önkénteseknek is, vagy egy beteg társnak, akikkel egymást biztatják. Néha egyikük példája átragad a másikra: ezeknek van igazán feszültségoldó, szorongásoldó hatása.

Talán jobb lenne már korábban készülnünk a halálra.

A készüléket nem a súlyos betegségben kell elkezdni, ez egy pillanatra sem kérdés. A keresztény ember az egyházi év különböző ünnepciklusain keresztül már eleve segítséget kap, hogy a bűnbánat, hálaadás, a halál, a föltámadás vagy születés kérdésével újra és újra szembe-sülve ezeknek a titkoknak a mélységét

szemlélje. A kérdés az, hogy elfutunk-e ez elől, vagy pedig egy mélyebb imádságban ezeket közel engedjük magunkhoz. Talán részben ezért is könnyebb egy hívő embernek, hiszen ez a kérdés-kör nem éri őt annyira váratlanul.

Nemsokára karácsony. Milyen módon ünnepelnek itt együtt, betegek és munkatársak?

A hospice-ban a karácsony különleges esemény, hiszen az itt lévő betegek számára általában ez életük utolsó karácsonya. A karácsony bizonyos értelemben épp a szeretetnek, az összetartozásnak az ünnepe, és pontosan ez az, amit leginkább gyászolunk majd a betegségnek a végén: ennek az összetartozásnak, ennek az egységnek a megbomlását. Más szempontból azért is különleges hangulata van a hospice karácsonynak, mert a dolgozóknak itt vannak a gyerekei. Itt van a fiatalság, itt van az élet! De ugyanakkor itt vannak a nagyon súlyos betegek is, és néha itt vannak a gyászoló hozzátartozók. Egyfajta olyan közösséget alkotunk itt, ami, úgy gondoljuk, hogy egészen különleges élmény, és ezt máshol nem lehet megtapasztalni.

Mi történik az osztályon, amikor egy beteg meghal?

Az osztálynak van egy nagyon sajátos légköre. Itt az egyik beteg halála nem

”

**Az élet vége ssége
az embert
egy őszinte
tükörbenézésre
készítheti.**

tabu a másik beteg számára, nem egy eltitkolt, elparavánozott esemény. Ha valaki meghal az osztályon, akkor a társalgóban meggyűjtjük a nagy gyertyát: lássa mindenki, hogy egy beteg társunk elment! A halálnak, a haldoklásnak, az elköszönésnek valamiféle ünnepélyessé tételével kicsit „megszelídítjük” ezt a folyamatot, talán még azok számára is, akik nem hívők.

Nagyon sok önkéntes dolgozik az osztályon, gyakran jönnek ide gimnazisták is betegeket látogatni. Mi vonzza ide az embereket?

Ez összességében, azt gondolom, nagyon egyszerű: a másik emberrel jól tenni tényleg jó. Ez egy szlogen, de komoly tartalma van. Amikor valakivel tudunk jól tenni, akkor az a mi számunkra is ad valamiféle olyan pluszt, amitől az ember értékeesebbnek érzi az életét. A világban manapság sokszor a pénz diktálja a kereteket. Minden a gazdaságosság, fenntarthatóság szellemében történik... De nem ez az élet lényegi kérdése. Az élet lényegi része itt zajlik. Amikor valaki nagyon kiszolgáltatottá válik, mert olyan gyenge, hogy nem tudja elvenni a poharat, vagy nem tud fölülhúzni az ágyon, és más embernek a segítségére van szüksége, nem pedig egy gépre: ez a segítőnek is egy valós örömforrás. Az élet legfontosabb dolgaival foglalkozunk itt, és ez a fő motiváció. ///

Új év táján számtalan helyről bombáznak minket, buzdítanak a változásra: fogyjunk le, pihenjünk többet, mozogjunk rendszeresebben, járjunk gyakrabban fogászati szűrésre, olvassunk több szépirodalmat, figyeljünk oda nagyobb szeretettel a körülöttünk lévőkre, és sorolhatnánk – egyszóval változtassunk az életünk egyik-másik oldalán. A változások sok esetben egyértelműen pozitívak, hiszen a tökéletesedésre vezető úton visznek előbbre, néha azonban a be nem váltott fogadalmak csak csalódást eredményeznek, elkeserítenek. Amint azt olvasóink már tudják, az Új Város a 2017-es évben kéthavonta jelenik meg, megújult tartalommal és külsővel. Változunk. Az alakulás pedig mindig a jövő bizonytalanságával áll előttünk. Azt reméljük, hogy a kéthavi megjelenés a színvonal emelkedéséhez vezet majd. Év végén számat fogunk vetni.

Addig is összegyűjtöttük az Új Város néhány munkatársának gondolatait, hogy ihletet adjanak saját évkezdésünkhöz, és hogy közelebb kerüljünk egymáshoz, a laphoz, a kiadóhoz, akár olvasók, akár munkatársak vagyunk. Jánossy Zsófia az újságban megjelent mesék illusztrátora, Paksy Eszter a könyvkiadás főszerkesztője, Góbel Ágoston pedig cikkszerző és a Facebook-oldal lankadatlan működtetője.

pixabay.com

Új év, Új Város

A 2017-es év kezdetén az Új Város szerkesztőségével leltárt készítettünk és gondolkodtunk az évkezdés jelentőségéről, megújulásról és reményekről.

► **Simkó Zsófia** //////////////

Hogyan gondoltok vissza a 2016-ra?

Zsófi: Számomra nagyon mozgalmas év volt, teli programokkal: munka, táborok, nővérem esküvője. Hálás vagyok, hogy ezeknek a részese lehettem. Hálás vagyok a sok apró pillanatért is, a visszajelzésekért, a váratlan dolgokért, amelyek visszatekintve végül egy egységet, ívet látszanak alkotni, és tovább formáltak. Ilyen volt például, hogy tavaly elkezdtem rajzolni az Új Városba. Ez egy új színfolt lett az életemben. Különösen nagy öröm együtt dolgozni Maucha Kristóffal, aki a mesék szövegét és a képeimet egybeszerkeszti. Együtt tervezzük és alakítjuk a történeteket. Ilyenkor van köztünk valami megfoghatatlan. Talán összhangnak mondhatom: egymásra figyelés, a döntésekben pedig egyetértésre törekvés. Egészen mást tapasztalok meg itt munka közben, mint a munkahelyemen. Aztán nagyobb döntéseket, újrakezdéseket is magam mögött tudhatok, amelyeken végül is jó túl lenni, mert átélni őket meglehetősen nehéz volt.

Jánossy Zsófia

Ágoston: A magyar csapat tagjai egyenlítették a 88. percben Izland ellen a labdarúgó Európa-bajnokságon, és ezzel a nyolcaddöntőbe kerültek. Mi örömtáncot jártunk a lelátón, itthon pedig megálltak a körúton a villamosok az ünneplők sokaságától. Még-még illet 2017-ben is Magyarországnak!

Vannak elhatározásaitok az előttünk álló egy évre? Van, amiben szeretnétek megújulni?

Zsófi: Nekem az idén több is van. Elsődlegesen magamra kell jobban figyelnem, leginkább az időbeosztásomat és a kapcsolataimat illetően. Arra gondoltam például, hogy beszerzek egy „anti-határidőnaplót”. Ebben a napokhoz olyan feladatok vannak írva, hogy „Sorolj fel négy olyan dolgot, amit ma nem teszel meg!” Izgalmasnak hangzik! Arra is jó lenne időt szánni, hogy felfedezzem, mi tölt fel és kapcsol ki egy-egy fárasztó munkanap után. Ezenkívül szeretném erősíteni az Istenkapcsolatomat, még keresem, hogyan. A kapcsolatok terén is rám fér a „feltározás”. Jobban odafigyelni azokra, akik fontosak nekem, és elengedni azokat, akikkel csak egy ideig volt közös az utunk. Ez sem könnyű.

A megújulást napi szinten igyekszem élni a munkámban a gyerekekkel és a kollégáimmal egyaránt. Mindig van hova fejlődni, de szerencsére amikor nem megy, kapok segítséget „odafentről”. Például a minap az egyik kislányra megharagudtam, mert nem jött vissza a klarinétozásból, hiába küldtem le hozzá egy „hírnököt”. Az volt a megállapodás, hogy amíg nem kezdünk el összepakolni, hogy átvigym őket a diákothonba, ott lehet. Azzal, hogy nem jött vissza, akadályozta az elindulásunkat, plusz feladatot adott nekem, mivel így le kellett menjek érte. Dühös lettem rá, és elhatároztam, hogy megbüntetem. Mikor lementem megkérni, még a tanárával volt, és klarinétozott. Együtt kérték, hadd gyakorolhassanak még, mert eddig nem tudtak. Elmondtam, hogy haragszom rá, és máskor előbb beszéljük meg, azután úgyis elengedem. A kollégám türelemmel és jóindulattal állt hozzá a

helyzethez – ezt Isten művének éreztem, ami segített a helyzetet átértékelni, és végül megengedtem, hogy tovább maradhasson. Apró dolog, mégsem volt könnyű újrakezdeni, és tiszta lapot adni neki „fekete pont” helyett. Végül sikerült. Ez csak egy a sok újrakezdős történet közül, amelyeket az iskolában nap mint nap megélek gyógypedagógusként. Gyakran elgondolkodom, hogy Istennek mekkora szíve lehet, hisz mindannyian annyiszor új lapot kapunk tőle.

Göbel Ágoston

”

Egyre kevésbé szimpatikusak a kampányszerű elhatározások, lépések. A folyamatok fontosabbak.

Eszter: Én általában mesterséges határnak érzem az új év beköszöntét. Sokkal nagyobb hatással van a mindennapi életemre a tanév kezdete. Olyankor mindig megváltozik valami az előző évhez képest, valamelyik gyerek iskolát, óvodát kezd, vagy új tanárt kap, vagy az én időbeosztásom újul meg gyökeresen. A személyes életemben pedig inkább a születésnapok, évfordulók jelentenek megállót, összegzésre és új elhatározásokra buzdító pauzát.

De meg kell hagyni, mégis van valami varázsa a dátumnak is, hogy egyik nap még 2016-ot írtunk, és ez olyan otthonos volt, másik nap meg már egy ismeretlen, idegenül csengő számmal kell barátkozni: 2017.

Ágoston: Fogadalmat én is egyre ritkábban teszek. Nem tudom pontosan, hogy miért. Az egyik oka talán, hogy egyre kevésbé szimpatikusak a kampányszerű elhatározások, lépések. A folyamatok fontosabbak. Elhatározásom persze kismillió van az új évtől függetlenül, most például leginkább az, hogy a pillanatra figyeljek. Még öt vagy tíz évvel ezelőtt sem gondoltam volna, hogy ennyire nehéz a jelen pillanatban élni. Akkor. Ott. Teljesen. Kegyelem kell hozzá. És hogy mit kívánnék az előttünk álló évre? Bort, búzát, leginkább békességet. A világban. A személyes életemben pedig azt, hogy Ferenc pápa szavai, melyeket a krakkói Ifjúsági Világtalálkozón mondott, vagy így, vagy úgy, de utat törjenek maguknak: „Jézus a kockáztatás Ura, a »mindig tovább« Ura. Jézus nem a komfort, a biztonság és a kényelem Ura. Jézus követéséhez szükség van egy adag bátorságra. El kell dönten, hogy a díványt lecseréljük egy pár cipőre...”

Hogyan viszonyultok a világban a közelmúltban zajlott eseményekhez? Hogyan befolyásolja ez a jövőről alkotott képeteket?

Eszter: Természetesen aggodalommal töltöttek el a nagyvilág hírei, például a berlini merénylet. Mint mindenki, én is tehetetlennek és védtelennek érzem magam. De ezekre az érzéseimre igyekszem úgy tekinteni, mint a hitem próbájára. Hiszem-e, hogy Isten szeretet, ő visel gondot ránk, és terve az egyesült világ, azaz a béke és egyetértés közöttünk, emberek között? Sokszor érzem úgy, hogy egy-egy könyvön dolgozva erről a hitemről tehetek tanúságot. Szívből remélem, hogy ez sokakhoz eljut, és valamelyest hozzájárul Jézus álmának a megvalósulásához.

”

*Szeretném,
ha a könyveink
kapuvá válnának,
amelyen keresztül
kapcsolatba
kerülhetnek
velünk.*

Paksy Eszter és férje,
Németh Gábor

Milyen évet remélsz az Új Városnak?

Eszter: Ha az Új Városra gondolok, remélem, hogy az újság megújulása valódi megújulás és nem ritkulás lesz. És remélem, hogy az Új Város könyvek ebben egyre jobban az újság partnere lesznek. Remélem, hogy az utóbbi évek tendenciája folytatódik, és egyre professzionálisabb munkát tudunk végezni, de közben meg tudjuk őrizni azt a sajátosságunkat, hogy nincs éles határ, távolság a munkatársak és az olvasók között. Mert ebben látom a mi legeredettebb vonásunkat, hogy egy élő, egymást valóságosan ismerő emberek közösségének vagyunk a „kiadója”. Ezért szeretném, ha a könyveink egyre inkább közösségi munka gyümölcse lennének, és azt is, ha kapuvá válnának, amelyen keresztül azok is kapcsolatba kerülhetnek velünk, akik személyesen nem ismerik a mozgalmunkat.

Zsófi: Becsülöm azokat, akik beleteszik a szívüket-lelküket a különféle kiadványokba! Kívánom, hogy sok örömük legyen benne! A változásokat pedig kíváncsian várom. GB-nek mindenesetre örülök, hogy visszatér az utolsó oldalra. Nekem sokat ad ez az egyszerű, mégis sokatmondó képsor. És mit remélek még? Mindenkinek egy örömteli meglepetésekben bővelkedő új évet!

Ágoston: Nincsenek illúzióim azzal kapcsolatban, hogy ma egy átlagember mennyire forgat a kezében nyomtatott sajtóterméket. Inkább azt szeretném és kívánom, hogy az Új Város szerkesztők és az olvasók közti párbeszéd élénküljön: több reakció a cikkekre, több hozzászólás, témajavaslat. Ha ez megtörténik, én már boldog leszek.

Párbeszédben

Nem újkeletű, hogy Ferenc pápa szívén viseli az ifjúságot. A riói és krakkói ifjúsági világtalálkozókról híressé vált szlogeneken túl – „legyetek zajosak”, azaz hallassátok a hangotokat; ne legyetek „dívány fiatalok” – sok más utazása alkalmával is beszélt hozzájuk: „Merjetek nagyot álmodni! Álmodjatok arról, hogy a világ veletek más lehet!” és „Ne hagyjátok, hogy valaki ellopja tőletek a reményt!”

Ferenc pápa úgy néz az egyházban élő fiatalokra, mint a jó apa, aki nem hoz döntéseket fia helyett, de feltétlenül el szeretné kísérni a felnőtté válásnak és a társadalom építésének útján. Nem meglepő tehát, hogy a két családszinódus után úgy határozott, hogy 2018 októberében a püspöki szinódus 15. rendes közgyűlésének témája *A fiatalok, a hit és a hivatástisztázás* lesz. A tavaly októberi bejelentést követően egy csoport már foglalkozni kezdett a *Lineamenta*, az előzetes dokumentum kidolgozásával, amelynek alapján a helyi egyházak – elsősorban a fiatalok – munkához láthatnak. Az így létrejött anyagok kerülnek majd a szinódus elé és Ferenc pápa asztalára.

Az egyház tudatában van, hogy a hit átadásának eszközei, módjai már nem időszerűek. Ha az élettől elrugaszkodott, üres és elvont elméleteket adunk át, akkor ellehetetlenül a nemzedékek közti kommunikáció. Meg kell hallgatnunk ezt a bizonytalan nemzedéket, mely nem osztja szülei meggyőződéseit. A mai fiatalok, Bagnasco érsek szavaival élve, „ráéreznek az igazságra, ösztönösen vonzódnak a jó felé”. Itt az idő, hogy a különböző generációk közösen, a kölcsönösséget megélve tervezzék a jövőt.

Az ifjúságpasztoráció és az egyházi mozgalmak soraiból sokan pozitívan reagáltak. „Köszönjük a belénk vetett nagy bizalmat – írta az olasz fiatalok egyik csoportja –, mikor a pápa arra hívott meg, hogy legyünk önmagunk, »ne hagyjuk, hogy lelkünket elaltassák«, hogy törjünk a magasba”.

Prokopp Katalin

Fotó: Merényi Zita

A képen a 2017-es rigai taizéi találkozó egy pillanata.

Egy asztalnál

Idén először egy templomban tartotta meg Budapesten a Szent Egyed közösség a szegény barátainak rendezett hagyományos karácsonyi ebédjét, hiszen – amint Szőke Péter, a közösség magyarországi vezetője fogalmazott – Jézus éppúgy, ahogyan az Oltáriszentségben, jelen van a szegényekben is. Az együttlét szentmisével vette kezdetét, amelyet Székely János püspök mutatott be Michels Antallal, az ünnepnek otthont adó Szent József-templom plébánosával, majd a főhajóban elhelyezett asztaloknál látták vendégül a családokat, hajléktalanokat, időseket és menekült barátait. Az eseményt több hetes készület előzte meg: a közösség tagjai advent eleje óta osztották az ebédre szóló meghívókat barátaik körében. A józsefvárosi piacon közel háromszáz fő részére szereztek be ajándécsomagot, ezt önkéntesek segítségével még a karácsonyt megelőző héten be is csomagolták. Advent harmadik vasárnapja előtt a Vörösmarty téren adományt gyűjtöttek az ebédre. Külön gondoskodtak az asztalok díszítéséről, a zenés-verses műsor megszervezéséről, amellyel a jelenlévőknek kedveskedtek az ebédet követően. A Szent Egyed közösség 1982-ben, Rómában látta először vendégül húsz szegény barátját karácsony napján. A közösség tagjai azóta a világ számos pontján osztják meg egymással a találkozást, a testvériséget és béke ajándékát utcán vagy hajléktalanszállón élőkkel, nehéz sorsú családokkal, menekültekkel, a társadalom peremére szorult emberekkel. ///

Prokopp Katalin

Forrás: magyarkurir.hu

Merényi Zita

Prófétai jel

Ha szilveszter, akkor Taizé: a 39. európai taizéi találkozó idén Rigában került megrendezésre több mint tizenötezer fiatal részvételével. Magyarországról is népes csapat indult útnak karácsonyt követően: három buszt töltöttünk meg, nem számolva azokat, akik autóval vagy repülővel érkeztek a helyszínre. Ahogyan Alois testvér, a taizéi közösség priorja is kiemelte, Lettországot ökumenikus volta teszi igazán különlegessé. Rigában szép számmal vannak jelen az anglikán, ortodox, baptista, katolikus, református és evangélikus közösségek, és így a lett főváros nagyszerű házigazdája lehetett a taizéi találkozóknak, ahol mindenféle keresztény felekezethez tartozó fiatalok ünneplik együtt az új év érkezését imával és énekkel. Az együtt töltött idő talán legfelemelőbb pillanata volt a január 30-i közös ima, amikor a rigai sportcsarnokot nem csak az európai fiatalok és a taizéi testvérek töltötték meg, hanem eljöttek az egyes egyházak vallási vezetői is. Nem mondhatok kevesebbet: profétai jelet láttam abban, ahogy a püspökök, lelkészek, pásztorok és pópák, mindannyian magukon viselve a saját felekezetük és hagyományaik öltözködését, a fiatalok gyűrűjében csatlakoztak az énekekhez, részt vettek a közös imában és hallgatták velünk együtt a taizéi testvérek elmélkedéseit. ///

Kovács Bertalan

Magyar Kurír

Szomszédainkért

Immár harmadik éve, hogy a Fokoláre Mozgalomhoz tartozó budapesti fiatalokkal – az „új ifikkel” – próbálunk segíteni a kárpát-aljai rászorulókon. 2014-ben jótékonsági bált szerveztünk, 2015 végén pedig gyűjtést, és az adományokat januárban néhány önkéntes vitte el Badalóra és Macsolára. Az ott kialakult kapcsolatok nem hagytak nyugodni minket, éreztük, hogy idén is tennünk kell valamit. Néhány lelkes új ifi egy karácsonyi jótékonsági estet álmodott, melyet december 15-én a Mozsár kávézóban tartottunk meg. Azt gondoltuk, hogy barátainkon kívül fontos az egyetemi csoporttársainkat, munkatársainkat és más közösségekhez tartozó fiatalokat is elhívni. Az este játékkal kezdődött, majd zenészeink, énekeseink jóvoltából zenés blokk következett. Sor került az új ifjak és az est fő céljának bemutatására is, melyet egy interaktív tombola követett: minden résztvevő hozott egy bögrét ajándékba, és az összegyűlt bögréket kisorsoltuk. A karácsonyi kvíz pedig fokozta a már meglevő jókedvet. Az est alatt 70.000 Ft gyűlt össze, melyet ezúton is köszönünk minden résztvevőnek! Terveink szerint január utolsó hétvégéjén fogjuk az adományt személyesen elvinni a rászorulóknak. Kárpátaljai barátainkat a Kék Világ Alapítvány számlájára utalt összeggel (11703006-20051455, közleményben: „Kárpát-alja”) lehet támogatni. ///

Takács Margit

AMU

Szíriában maradt családokért

A szír nép teljesen elvesztette a reményt, hogy a háborús helyzet változhatna, illetve hogy ebbe bármiféle beleszólása lenne. Az emberek tudják, hogy a békeellenes nemzetközi érdekek martalékává váltak, és azt is, hogy akik béketárgyalásokról beszélnek, továbbra is árulják az Isisnek a fegyvereket. Megkönnyítve ezzel, hogy a terrorszervezet támadhassa a jelenlegi szíriai kormányt, melyről a Nyugat és Szaúd-Arábia nem akar tudni.

A népes kivándorlás oka, hogy az emberek sajnálattal, de egy új ország és nagyobb biztonság reményében hagyják el saját hazájukat. A munkahelyek elvesztése és a nagy drágaság is közrejátszik sokak döntésében. Az itteniek kisebb munkákat is elvállalnak, hogy megélhessenek, de még így sem tudja mindenki összeszedni a létminimumot. A családok néhány évvel ezelőtt még a munkájukból éltek, így nehezükre esik, hogy segítséget kérjenek.

A Fokoláre Mozgalom a következő módokon segít: A családoknak segélyt ad a fűtéshez, az étkezéshez, az orvosi ellátáshoz és a gyermekek iskoláztatásához. Második éve működnek különböző projektek is: Kafaróban egy tanácsadó a krónikus betegségben – rákban, cukorbetegségben – szenvedők számára; Damaszkuszban az iskolai problémákkal küzdő gyerekekért dolgoznak; Aleppóban a háborús stresszre válaszként zene- és énektanfolyamokat tartanak gyermekeknek és fiataloknak. Szintén Aleppóban, 2004-ben egy család indított iskolát. Bár több gyermek időközben elhagyta az országot, mégis növekvő létszámmal és nagy sikerrel működnek. ///

Pascal Philippe

A cikk szerzője az AMU (Azione per un Mondo Unito, nemzetközi szolidaritást előmozdító nem kormányzati szervezet) szíriai és libanoni projektjeinek referense. A Fokoláre Mozgalom szíriai projektjeit az Új Város Alapítvány 11103004-18041930-10000001 számú számlájára „Szíria” megjegyzéssel küldött adományokkal lehet támogatni.

pixabay.com

► Chiara Lubich ///

A Fokoláre Mozgalom
alapítója.

A 20. századi
ökumenizmus
egyik nagy alakja.

Az egység kulcsa

A szeretet törvénye mutat irányt a keresztények egysége
valamint a keresztények és a nem hívők közötti
párbeszéd útján.

Az ökumenikus folyamat, úgy tűnik, akkor lesz eredményes, ha előmozdítja a keresztre feszített és elhagyott, de magát újból az Atyára bízó Jézusban látják az egység kulcsát. Ha általa képesek megérteni az egység hiányát, azért, hogy ismét felépítsék azt. Az eredményes ökumené olyan szíveket kér, akiket megérintett az elhagyott és keresztre feszített Jézus, akik nem futamodnak meg tőle, hanem megértik, szeretik és Őt választják, akik képesek felismerni isteni arcát minden megosztottságban, amivel találkoznak; benne találják meg a fényt és az erőt, hogy ne álljanak meg a sebeknél, a megosztottság szakadékában, hanem továbblépjenek, és minden lehetséges módon orvosolják azt.

A kölcsönös szeretet elvezet az egységre. Jézus, mielőtt keresztre szegezték, mielőtt átélte az Atyától való elhagyatottságot, hosszasan imádkozott az egységért: „Legyenek

mindnyájan egy” (Jn 17,21). A megélt egység pedig étellel itatja át az ökumenizmust. A közösségben, az emberek között jelen levő Jézusról van szó: „Ahol ketten vagy hárman összejönnek az én nevemben – mondja Jézus –, ott vagyok közöttük” (Mt 18,20). Egyáltalán belegondoltunk már ebbe? Megtapasztaltuk valamikor? Jézus egy katolikus és egy evangélikus között, akik szeretik egymást; Jézus az anglikánok és az ortodoxok között; egy örmény és egy református között... Jézus! Már mostantól fogva mekkora békét és mennyi fényt ad, hogy helyesen haladjunk az ökumené útján. A köztünk levő Jézus ajándék, és Ő enyhíti a fájdalmunkat, hogy még várunk kell, míg mindannyian osztozhatunk benne az Eukarisztiában.

Szeressük nagyon a Szentlelket, a személylét vált Szeretetet is. Jézus nekünk ajándékozta Őt, amikor a kereszten kilehelte lelkét, és pünkösdkor kiárasztotta a születőben levő egyházra. A Szentlélek teszi eggyé a Szentháromság személyeit, Ő köti össze Krisztus misztikus testének tagjait. Amikor a megbékélésről beszélünk a keresztények között, nem feledkezhetünk meg Máriáról sem, akit az Efezusi zsinat Isten Anyjának, Theotokosnak ismert el.

Mária, mivel Édesanya, sokat tehet az egységért. ///

*Chiara Lubich beszéde a német evangélikus
közösségnek a berlini Gedächtniskirche-ben
1998-ban. (részlet)*

Forrás: [centrochiarylubich.org /](http://centrochiarylubich.org/)
Fordította: Fekete Mária

Fotó: CN

Ég felé törő fa

► Igino Giordani //

Igazuk van azoknak, akik az emberi lét szakaszait az évszakokhoz hasonlítják. A lét olyan, mint egy fa, mely növekszik, virágba borul, gyümölcsöt hoz, és ágai között fészket raknak a madarak. Aztán megérkezik a rossz idő, a próbatételek és az időjárás megritkítja, kiszárítja az ágakat és végül az isteni kertész megmetszi. Megmetszi, lecsupaszítja a lényegig, a keresztig.

A lét fája az ég felé tör, hogy az örökkévalóságban virágozzon. Évszakok és betegségek, sok kiábrándulás és fájdalom, ezek a metszések. A fa keserű eső alatt növekszik, hogy megtisztuljon egészen addig, míg egyenes oszlopként össze nem köti a földet az éggel. Az élet folyamatos érlelődés, melyet a fájdalomból született megtisztulás segít elő, és amikor beérett, Isten leszüreteli a gyümölcsöt, és átülteti a fát a Mennyszágba.

Ebben a télbe forduló őszben aggodalommal figyeltem életem fájának – a hírnév, a hatalom, a barátságok illúziójának – lombhullását, és még jobban éreztem, hogy a magány, mely körülvesz, egyre magasabbra hág, egyre sűrűbb, és egy szoros, szeretetteljes találkozásba zár Istennel. A léleknek végre van ideje és tere, hogy a Jegyessel időzzön. Ezt a magányt a halálra való felkészülésnek hívják, pedig az életre való felkészülés. Most végre úgy irányíthatom a lelkem, hogy a Szentlelket hallgassa, hogy együtt legyen az angyalokkal és a boldogokkal, hogy egyesüljön Jézussal, egyesüljön Istennel. És Isten az Élet. Korábban a sok figyelmetlenség megakadályozta az isteni lélek áramlását, aki az Élet: most az egyesülés egyre folytonosabbá válik. Tanulom és előkészítem a mennyei életet. //

”

A lét olyan, mint egy fa, mely az ég felé tör, hogy az örökkévalóságban virágozzon.

Forrás: Igino Giordani: *Diario di Foco (Foco naplója)*
Róma, 1980. 107, 112, 118.

Fordította: Tóth Judit

JANUÁR

„Valóban, Krisztus szeretete indít minket”

(vö. 2Kor 5,14–20)

► **Fabio Ciardi** //

„Tegnap este anyukámmal és barátnőjével étterembe mentünk vacsorázni.

Csak egy kevés borsót rendeltem, hogy aztán sok édességet tudjak enni, mert nagyon szeretem. Anyukám viszont ezt nem engedte. Már majdnem elment a kedvem az egésztől, de arra gondoltam, hogy Jézus ott ül anyukám mellett, és rámosolyogtam.” „Egy fárasztó nap után végre hazaértem. Tévézés közben az öcsém kivette a kezemből a távirányítót. Nagyon dühös lettem, de aztán megnyugodtam, és hagytam, hogy ő nézze a tévét.” „Apukám beszélt hozzám, én pedig csúnyán válaszoltam neki. Ránéztem, és láttam, hogy megbántódott. Bocsánatot kértem, és megbocsátott.” Egy római iskola ötödik osztályos tanulói mesélték ezeket a tapasztalatokat az élet igéjével kapcsolatban. Talán nem látunk közvetlen összefüggést a tapasztalatok és az élet igéje között, amit abban a hónapban éltek, de láthatjuk a gyümölcsét, a megélt evangélium ugyanis szeretetre indít. Bármelyik igét próbáljuk élni, a hatása mindig ugyanaz: megváltoztatja az életünket, lelkünkre köti, hogy figyeljünk arra, mire van szüksége a másik embernek, és arra készítet, legyünk testvéreink szolgálatára. Nem is lehet ez másképp, mert ha befogadjuk és megéljük az igét, akkor Jézus születik meg bennünk, és segít úgy cselekednünk, ahogy Ő. Erre gondolt Pál, amikor a korintusiakhoz fordult ezekkel a szavakkal. Az apostol mélyen megtapasztalta Jézus jelenlétét, ennek készítésére hirdette az evangéliumot és munkálkodott az általa látogatott közösségek egységén. Megtapasztalta Jézus szeretetét és üdvösségét, és oly mélyen behatolt az életébe, hogy soha senki és semmi el nem választhatta tőle. Már nem Pál élt, hanem Jézus élt benne. Az a tudat, hogy az Úr annyira

szerette őt, hogy életét adta érte, lenyűgöző volt, nem hagyta nyugodni, hanem feltartóztatathatatlán erővel arra készítette, ő is így cselekedjen, ugyanilyen szeretettel. Vajon Krisztus szeretete bennünket is ilyen magával ragadó erővel készítet? Ha megtapasztaltuk szeretetét, akkor nekünk is szeretnünk kell, bátran oda-lépni, ahol megosztottságot, perlekedést, gyűlöletet látunk, hogy egyetértést, békét és egységet vigyünk. A szeretet képessé tesz, hogy a szívünk túllásson az akadályokon, közvetlen kapcsolatba kerüljünk az emberekkel, és megértő, befogadó lélekkel keressünk megoldást. Ezt mindenképpen meg kell tennünk, az egységet minden áron építenünk kell, nem hagyhatjuk, hogy lefékezzen az óvatosság, valamiféle nehézség vagy összeütközés. Ez különösen is fontos és sürgős az ökumené terén. Ebben a hónapban ezt az igét választották a keresztények egységéért tartott imahét mottójául, hogy a különböző egyházakhoz és közösségekhez tartozó keresztények együtt megélik, és mindenki megérezhesse Krisztus szeretetének sürgetését, egymás felé forduljanak és így helyreállítsák az egységet. „A kiengesztelődés szellemében csak az a hiteles keresztény – állította Chiara Lubich 1997. június 23-án Ausztriában, Graz-ban a II. Európai Ökumenikus Nagygyűlésen –, aki Isten szeretetével tudja szeretni a többiekét, aki Krisztust látja mindenkiben. Krisztus mindenkié, Jézus az egész emberi nemért halt meg, aki mindig kezdeményez, elsőként szeret, olyan szeretettel, amely mindenkit úgy szeret, mint önmagát, aki egyé válik a testvéreivel fájdalmakban és örömekben egyaránt. Az egyházaknak is ilyen szeretettel kell szeretniük.” Éljük meg mi is a római iskolások gyermeki egyszerűségével és komolyságával a szeretet radikalitását. //

Fodította: Reskovits Ágnes

Hosszútávú befektetés

Lassan nyolc éve, hogy az iskolában, ahol dolgozom, elindítottuk jótékony-sági karácsonyi vásárunkat. Egy hónap kemény munkát jelent ez számomra minden évben, mert a semmiből kell valamit előteremteni: beszélgetni az emberekkel, személyes kapcsolatokat építeni, diákokkal, tanárokkal, szülőkkel egyeztetni. Idén december elején azt mondtam, hogy soha többé nem lesz vásár, és ha mégis, akkor csinálja, aki akarja... Persze ezek csak pillanatnyi érzések voltak, amolyan próbatétel. A vásárt idén is megszerveztük és mintegy 100.000 Ft-ot gyűjtöttünk össze, amit három diákunk családjának szavaztunk meg. Aki a legtöbbet kapta, elmesélte az osztályfőnöknek, hogy egy ideje kikapcsolták náluk a fűtést, és választaniuk kellett, hogy élelemre költenek, vagy a villanyszámlát fizetik be, megelőzve, hogy azt is kikapcsolják. A kislány kérte az anyukáját, hogy legyen inkább villany, mert szeretne tanulni és olvasni. Karácsony után visszagondolva a történetekre, csak azt tudom mondani, hogy egy igazi csoda történt, mert az emberek jöttek, vásároltak, hoztak és vittek, kérdeztek, meséltek, riportokat készítettek... Nyolc év kemény munkája után most volt az első olyan év, amikor a szülők is hoztak ajándéktárgyakat, jó állapotú, értékes könyveket. Régi, 2-3 éve elballagott diákok is küldtek ajándékokat, és jöttek segíteni a lebonyolításban. Egy idős, 80 év körüli tanár évek óta feljön a harmadik emeletre a vásárba, annak ellenére, hogy asztmás és szívbeteg. A felesége már nem tud eljönni, de mindig küld valami eladnivalót. Lenyűgözött az a szeretet, amivel az emberek sajátjuknak tekintették a karácsonyi vásárt. ///

Antalóczy Ági

Teher vagy tartalék?

Hónapok óta a közigazgatási szakvizsgára készültem, mert munkahelyem megkövetelte, és sajnos semmilyen mentességet, haladékot nem kaptam. Igyekeztem minden nap csak a jelen pillanat feladatára koncentrálni, mégis úgy éreztem, hogy a fizikai és lelki terhelésnek a maximumán vagyok a munka, a család, egyéb gondok mellett, és erre kaptam még egy terhet, a tanulást. Bár az is igaz, hogy rengeteg áldozatot hozott a családom, és sok segítséget kaptam ismerőseiktől, barátoktól is.

Az októberi első vizsgánk nagyon megalázó volt. A vizsgaelnök furcsán viselkedett, megjegyzéseket tett, kérdéseivel összezavart mindenkit. Aznap a 21 vizsgázóból csak kettőnknek sikerült, a többieket megbuktatta. Mindannyian feldúltak voltunk, és hatalmas harag volt bennem is a többiek és az átértelt helyzet miatt. A vizsga hangulata, ahogy kezeltek minket, nem volt méltó a közigazgatáshoz. Az októberi életige – *„Bocsáss meg a másik embernek, ha vétett, imádkozz, s neked is megbocsátják vétkeid”* – segített abban, hogy kolléganőmmel és a főnökömmel a sérelmünket higgadtan megfogalmazva jelezzük a vizsgaszervezőnek, majd a Nemzeti Közzolgálati Egyetemnek is. Az eredmény az lett, hogy kitűztek egy új vizsganapot pótvizsgadíj nélkül, csak e 19 ember számára, és mindannyian sikeresen levizsgáztak.

A záróvizsgám sikerült, és utána egy különös felszabadultságot éreztem és érzek most is. Egyik kedves barátnőm fogalmazta meg, hogy ez a plusz teher is Isten szeretete. Azért kaptam, mert úgy éreztem, már nincs több bennem, és Ő megmutatta, hogy van még tartalék, amit a tanulásra fordítottam, de miután annak vége, fordíthatom másra is. Igen, Isten mindent rám bízott, ahogy a szeptemberi életigében is olvastam, de én csak a terheket láttam. Most viszont szét tudok nézni magam körül, hálát adni, odafigyelni másokra. ///

Beke Edit

FEBRUÁR

„Új szívet adok nektek és új lelket oltok belétek”

(Ez 36,26)

commons.wikimedia.org

► Fabio Ciardi

A szívről az érzések, az
érmek, a szenvedélyek
jutnak eszünkbe. A bibliai

szerző számára azonban ez jóval mélyebb
tartalommal bír: a lélekkel együtt a szív az
ember életének a középpontja, itt szület-
nek a döntései, itt zajlik benső, lelki élete.
A hússzív hagyja, hogy Isten ígéje alakítsa,
vezesse, és „békés gondolatok” ébrednek
benne testvérei iránt. A kőszív magába
zárkózik, képtelen mást meghallgatni és
irgalmasnak lenni.

Miért van szükségünk új szívre és új
lélekre? Elég, ha körülnézünk. A kőszí-
vekből mindenütt erőszak, korrupció
és háború születik, mert nem nyitottak
Isten teremő terve előtt. Ha őszintén
magunkba tekintünk, talán nem azt
vesszük észre, hogy sokszor bennünket
is önző vágyak irányítanak? Valóban
szeretettel és embertársaink javára
hozzuk meg döntéseinket?

Nyomorúságos emberségünk láttán Isten
megkönyörül rajtunk. Jobban ismer
bennünket, mint mi magunk, és tudja,
hogy új szívre van szükségünk. Ezt meg is
ígéri Ezeiel prófétának, és nem csak az
egyres emberekre gondol, hanem egész
népére. Isten álma, hogy egybegyűjtse a
népek nagy családját, ahol a kölcsönös
szeretet törvénye uralkodik, ahogy azt
kezdetben elgondolta. Történetünk során
többször is beigazolódott egyrésről,
hogy mi magunk képtelenek vagyunk
megvalósítani a tervét, másrésről Isten
soha nem fárad bele, hogy újra kezdemé-
nyezzen, ráadásul azt is megígérte, hogy
ő maga olt belénk új szívet és új lelket.
Ígétét pedig akkor teljesítette be
egészen, amikor elküldte a földre a Fiát,
pünkösdkor pedig kiárasztotta a Lelkét.
Ebből egy közösség született – az első
jeruzsálemi közösség –, az „egy szív,
egy lélek”¹ valóságában élő emberiség
mintaképe.

Mindannyian meg vagyunk hívva, hogy
ehhez az új emberiséghez tartozzunk,
én is, aki ezt a magyarázatot írom, te is,
aki olvasod és meghallgatod. De még
inkább meg vagyunk hívva arra, hogy
építsük, jelenvalóvá tegyük saját környe-
zetünkben és munkahelyünkön. Micsoda
küldetést kaptunk, mekkora bizalommal
van Isten irántunk! Ne hagyjuk, hogy úrrá
legyen rajtunk a csüggedés a társadalom-
ban meglevő sok korrupció láttán, ne
nyugodjunk bele közömbösen, hogy a
rossz nagyobb nálunk. Tágítsuk ki „a szí-
vünket Jézus Szívének méreteire. Mekkora
munka! De ez az egyetlen, ami szükséges.
Ha ezt tettük, mindent megtettünk.” –
mondta Chiara Lubich, és így folytatta:
„Mindenkít, aki közelünkbe kerül, úgy kell
szeretnünk, ahogy Isten szereti. És mivel
az időben élünk, egyszerre egy felebará-
tunkat szeressük, és ne maradjon a
szívünkben nosztalgia a másik testvér
iránt, akivel az imént találkoztunk.”²
Ne saját elégtelen erőnkben és képessé-
geinkben bízzunk, hanem abban, amivel
Isten megajándékoz: „Új szívet adok
nektek és új lelket oltok belétek.”³
Ha hallgatunk kérésére, hogy mindenkit
szeressünk, ha engedjük, hogy a bennünk
szóló Lélek hangja vezessen, akkor az új
emberiség élő sejtjei, az új világ építői
leszünk a népek és kultúrák gazdag
sokszínűségében. ///

Fodította: Reskoviits Ágnes

Különböző egyházakhoz tartozó testvéreink-
kel együtt éljük ezt az ígét, amelyet egy német
ökumenikus csoport választott, hogy Istennek
ez az ígérete kíséren bennünket a Reformáció
500 éves évfordulójának évében.

¹ Vö. ApCsel 4,32

² Chiara Lubich, *Ha tüzet gyűjtanánk*, Új Város, Budapest,
2007, 60. o.

³ Ez 36,26

A hit válasza

Gyermekkorom óta arra tanítottak, hogy Isten nem létezik, és a hittel kapcsolatos bármiféle történet nem más, mint öregeknek szóló mese. Később rájöttem, hogy az élet kegyetlen, és meg kellett harcolnom azért, hogy valamire vigyem. Nem érdekelt az emberek, legkevésbé az elesettek, mint például az idősek, sőt megvettem és kigúnyoltam őket, de valójában félttem a szenvedéstől, nem volt válaszom a fájdalomra, és így próbáltam homokba dugni a fejem. Aztán összebarátkoztam pár fiattal, azt mondták, hogy ők az egyesült világért élnek, általuk egy más, sokkal szebb világot ismertem meg, a szolidaritás és a kölcsönös tisztelet világát. Féltéken, de megpróbáltam így élni, szeretni mindenkit és megtenni az első lépést mások felé. Új barátaim aztán azzal a javaslattal álltak elő, hogy éljem az evangéliumot, mondatról mondatra, nap nap után. Micsoda mondatokat találtam benne! Csak Istennek lehet bátorsága ahhoz, hogy ilyen sokat kérjen az embertől! Elkezdtem megélni az evangélium ígét, és megismertem Jézust. Néhány hónap múlva úgy éreztem, hogy közelednem kell egyházhoz is, és megkeresztelkedtem az ortodox hit szerint. Jézus most már része az életemnek. Eszembe jutottak nagyszüleim is, akik nagyon idősek, és kis nyugdíjukat csak alkalmanként kapják meg. Nem volt semmi kapcsolatom velük. Elkezdtem látogatni őket, és amikor befejeztem tanulmányaimat, odaköltöztem hozzájuk, hogy tudjak nekik segíteni. Nem volt egyszerű, mert ők ateisták, és rossz szemmel nézik, hogy az egyházhoz tartozom. De ma már igazi családi légkörben élünk, és látjuk, hogy a szeretet megsemmisíti a generációk közötti különbséget. ///

Szergej – Oroszország

Forrás: focolare.org, Fordította: Tóth Judit

Idegen a családukban

Első gyermekünkkel sikerült mindig párbeszédben maradni, és erkölcsi támaszt nyújtani neki. Nagyon erős jellemű testvérével viszont nehéz volt. A család minden tagjának nehezebb esett az együttélés egy olyan kamaszszal, aki nem akar kommunikálni. Az iskolával nem igazán törődött, és a tanárok is panaszkodtak rá. Férjemmel kerestük a közös álláspontot, hogy miként tudjuk megtalálni vele a hangot. Bátorítottuk egymást, hogy szeressük őt olyanak, amilyen, hangsúlyoztuk a pozitív vonásait, akkor is, amikor úgy tűnt, hogy a családukban egy idegen ember él. Imádkoztunk és ostromoltuk az eget, hogy Isten irányítsa nehéz szülői feladatunkat. Aztán támadt egy ötletünk, amivel fiunk is egyetértett: változtasson iskolát. Nagyon bejött! Ettől pozitív irányban változott meg: már nem agresszív, sőt mindig kész segíteni otthon, az iskolában jó eredményeket ér el, és újra jár templomba. Mindnyájan fellélegeztünk! ///

B. S. – Svájc

Forrás: focolare.org, Fordította: Tóth Judit

Kávéfőzés

Munkahelyemen mindenki főz magának kávé, de senki sem tisztítja ki a gépet és nem is tölti fel kávéval. Hozzászórtak a kollégák, hogy ezt én csinálom. Egyik nap valaki, aki éppen megitta a kávéját, odajött hozzám és érdeklődött, miért vagyok annyira készséges a többiek felé. Azt válaszoltam, hogy nekem nem kerül semmibe, és ez az egyetlen dolog, amit a kollégákért tehetek. „Fontos, amit mondasz – válaszolta –, mert a férjem nagyon rendetlen, és ezért állandóan boszszankodom. Nekem is el kell kezdenem megtenni azt, amit ő nem tesz meg.” Ettől a naptól fogva a munkahelyi légkör minőségileg megváltozott. ///

R. C. – Spanyolország

Forrás: focolare.org, Fordította: Tóth Judit

© Depositphotos.com / Ian Allen den

A döntés útja

► Kepics Mihály és Angelika

Felnőttként szüleinkről gondoskodni olykor nehéz helyzetek elé állítja a családot. Kepics Mihály görög katolikus pap és felesége, Angéla beszélnek Misi édesanyjával való kapcsolatukról.

Angéla: Anyósom régóta egyedül élt. Apósom akkor halt meg, amikor Misi 7 éves volt, tehát egyedül nevelte egyetlen fiát.

Misi: Soha nem voltam édesanyám szoknyája mellett. Falun nem pátyolgatták a gyereket. Ő ment korán dolgozni, én pedig egyedül voltam otthon, és indultam fél 8-ra az iskolába. 18 évesen besoroztak katonának, utána szemináriumba költöztem, innentől kezdve már csak a szünetekben jártam haza. Biztos nehéz volt édesanyámnak, hogy egyedül maradt, de erős asszony volt. A tudat, hogy pap

leszek, segített neki, mert a fia „jó hivatást választott”, biztos volt benne, hogy nem kallódom el.

Angéla: Amikor összeházasodtunk, Nyíregyházán éltünk, anyósom pedig Érden. Ritkán mentünk haza, de húsvétkor, karácsonykor mindig nálunk töltött pár napot. Már Nyírábrányban éltünk, amikor kórházba került, kivizsgálták, és azt mondta az orvos, hogy nem maradhat egyedül, mert nem méri fel, ha baj van, segíteni kell a gyógyszeres beszédében is, ezért leköltözött hozzánk. Akkor három gyerekünk volt, a legkisebb tíz hónapos.

Misi: A klinikáról egyenesen hozzánk költözött. Úgy gondoltam, most már az én feladatam, hogy ellássam. Angéla mellettem állt, örömmel vettük magunkhoz. A nyírábrányi parókán volt egy teljesen különálló szobája. Ha akart, közénk jött, ha akart, elvonulhatott. A gyerekek is örültek, hogy mama velünk van, és az első időben ő is boldog volt, hogy együtt lehet az unokáival.

Angéla: Aztán az együttélés egyre nehezebb lett. Az elején nem szóltunk semmiért, később pedig már nem is lehetett. Anyósom önálló élethez szokott és nem vigyázott az egészségére.

© Depositphotos.com / Giulio Fornasar

Hiába kértük, hogy ne ő hordjon be fát a tüzeléshez, mert a szíve nem bírja, vagy ne kapáljon a tűző napon órákon át... A gyerekekkel is egyre nehezebben maradt otthon.

Misi: A többi betegsége mellett a legnehezebb az volt, amikor elkezdődött a kemoterápia. Ez teljesen legyengítette. Nem akarta bevenni a gyógyszereket, és elutasította a gondoskodást. Nem fogadott el tőlünk semmit, még ételt sem: befizetett a menzára, és onnan hordtuk neki az ebédet. Ebből a helyzetből közte és köztem, de Angéla és köztem is sok konfliktus alakult ki. Ezek hol türelmesebb, hol viharosabb formában kerültek felszínre. Közben érkezett negyedik gyermekünk, és Angélának a születés előtt majdnem egy hónapot kórházban kellett feküdnie. Ekkor édesanyám újra kezébe akarta venni a család ellátását, de sajnos sem fizikai, sem szellemi erővel nem bírta már. Sokszor nehéz volt, hogy le kellett állítani. Én nem szoktam megrettenni a feladatoktól, ezt is próbáltam minél jobban megoldani, de nehézséget okozott, hogy édesanyámról meg a három gyerekről egyedül kellett gondoskodnom, de várakozásban éltünk, és ez minden mást háttérbe szorított.

Angéla: Az ezt követő év nekem elviselhetetlenül nehéznek tűnt: egy új családtag érkezése, Misinek egy plusz falu ellátása, ami neki nyitást jelentett a kapcsolatokban, nekem egy nagyon zárt életet, még több terhet. A legnehezebb az volt, hogy nem tudtunk kommunikálni anyósommal, nem értettük egymást.

Misi: Szerettem volna édesanyám életét könnyebbé és szebbé tenni, ehelyett azt láttam, hogy nem érzi jól magát nálunk. Ezt sokszor el is mondta. El akart költözni tőlünk, és sokszor sírt, hogy jobb lett volna neki, ha meghalt volna. Nem találtam a kulcsot, ami megnyitná a boldogsága felé vezető utat. Egynek örült csak, ha gondoskodhatott rólunk, de ezt már nem bírta.

Angéla: Teljes kudarcot éltem meg. Lassan megfogalmazódott bennem, hogy az áldozat, amit vállaltunk, nekem sok. Közben megtudtuk, hogy vissza fogunk költözni Nyíregyházára. Misi leendő munkája azt jelentette, hogy reggel elmegy, este hazajön, vagyis még kevesebbet lesz otthon, és anyósom ellátása rám marad. Tudtam, a négy kisgyerek is sok erőt és energiát kíván tőlem. Felvettem Misinek, hogy gondoljuk át anyósom helyzetét is. Sokáig nem jutottunk közös nevezőre, nehéz és meddő beszélgetéseink voltak ezzel kapcsolatban.

Misi: Édesanyám nem akart velünk jönni, de otthonba se akart menni, hanem Nyírábrányban egy kis házban, egyedül képzelte el életét. Ez lett volna a vég számára, hiszen képtelen volt magáról gondoskodni. A városi élet sem neki való, mert nem tudott már tájékozódni, nem bírta a lépcsőzést. Ekkor született meg a végeredmény, hogy idősek otthonában helyezzük el. Nehezen jutottunk el erre a döntésre.

Főleg én. Árulásnak éreztem. Papként sokszor jártam öregek otthonában, az öregeket és az ápolókat is megértettem és sajnáltam. Családdal, papokkal, szakemberekkel beszélgettem, és hosszú hónapok vívódása után beláttam, hogy nem tudjuk tovább magunknál tartani. Édesanyámmal megnéztünk egy pár otthont, aztán végül a máriapócsi mellett döntöttünk. Ha le tudom tenni a konvenciók okozta lelkiismeret-furdalásomat, akkor egy ilyen otthonban igazából szép életet lehet élni. Nincs egyedül, ha bármilyen gondja van, rögtön értesítenek. Az otthon lakói között talál magának barátokat. De ez mégsem ilyen egyszerű, mert a szellemi leépülés miatt is bizalmatlanná vált, nehezen fogad el bármit is az otthon személyzetétől, de annál többet egyes lakóktól.

Józan ésszel végiggondolva úgy érzem, hogy helyesen cselekedtünk. A kettőnk kapcsolatát is nagyon megterhelte már az édesanyámmal való állandó nehézkesség. Amikor meglátogatjuk és panaszkodik, a szívem azért összeszorul, hogy nem tudnék-e én jobban gondoskodni róla.

Angéla: Nem gondolom, hogy ez a legideálisabb hely, de megnyugtató, hogy anyósom egyházi intézményben van, figyelnek a testi épségére, és a jelenlegi lakóhelyünkhöz közel van. Éreztem, hogy valami lekerült a vállamról, vállunkról. Mi adhat megbizonyosodást, hogy jó döntés volt-e? Ha azt tudom mondani, hogy anyósom nagyon jól érzi ott magát és nagyon jó az otthon, ahová került? Ezt nem mondhatnám... Talán az, hogy a döntés, amit mi hoztunk, sok szempontot mérlegelve, megküzdve önmagunkkal, egymással, a belénk oltott sztereotípiákkal, a sok lehetséges döntés közül az volt, amit mi akkor a legjobbnak találtunk. ///

Ne féljünk a félelemtől!

A félelem érzése lebénít, bezár, elválaszt de ugyanakkor aktivizál és fejlődésre sarkall.

► **Visy Petra** //

Pszichológus, jelenleg iskolapszichológusként dolgozik egy budapesti középiskolában.

Az új év közeledtével fogadalmakat teszünk, elhatározásokat hozunk, változásokat és új célokat tervezgetünk, melyek iránymutatóként szolgálhatnak a következő esztendőre. Valaminek a kezdete mindig egy új és tiszta lap lehetőségét jelentheti számunkra. Ilyenkor számba vesszük az óév sikereit és kudarcait, hálát mondunk és bűnbánunk, ígérünk és megbocsátunk. A soron következő esztendő kapuját rendszerint új álmok és célok ragyogják be, ugyanakkor legtöbbünkben némi árnyék is vetül a szóban forgó kapura. Ez az árnyék pedig a félelem. Félelem az újtól, a kiszámíthatatlan jövőtől, az előttünk álló újabb kihívásoktól, megpróbáltatásoktól, megoldandó feladatoktól, az esetleges veszteségektől. A félelem nehéz érzés. Ráül a lelkünkre, gombócot képez a torkunkban, néhány pillanatra bénultságot okozhat. A kezdeti bénultság után azonban aktív cselekvésre készítet, és ez fejlődésünket, küzdésünket és akár túlélésünket szolgálja.

Mindez a félelem evolúciós magyarázatára vezethető vissza, mely legegyszerűbben az állatvilágban érhető tetten. Ha egy mangusza szembetalálja magát egy nála jóval erősebb kardfogú tigrissel, aki épp rá akar támadni, három dolgot tehet: összeszedi minden bátorságát és harcba száll vele; elfut, amilyen gyorsan csak tud és a lehető legtávolabb kerül a félelem forrásától; vagy életre szóló barátságot köt vele (lásd. Jégkorszak). Ha a mangusza a kardfogú tigris látványakor nem érezne félelmet, nem lenne, ami mozgósítsa az aktív, akár életmentő cselekvésre. Mindez persze nagyban függ a kis állat erőforrásaitól, korábbi, kardfogú tigrissel kapcsolatos tapasztalataitól, mangusztatársai beszámolóitól vagy a tigrisekkel kapcsolatos elképzeléseitől. És ezzel a félelem másik nagyon fontos, *szociálpszichológiai* magyarázatához érkeztünk. Mi, emberek, mindig tartozni szeretnénk valahová, valakihez, valakikhez. Ha ez nem tud megtörténni, sok más negatív érzelem

mellett alapvetően félelem lesz úrrá rajtunk: az egyedüllétől, a magánytól való félelem. A valahova tartozás szükséglete mozgósítja társas magatartásunkat akkor, amikor egy közösséget választunk. Egy nagyon egyszerű, szociálpszichológiai kutatások eredményeire alapozott példán szemléltetve: csak azzal, hogy egymásnak idegen emberek ugyanolyan színű egyenpólóba bújnak, beindul a csoporthoz tartozás mechanizmusa. Az ugyanolyan pólót viselő tagokként közös pontokat, szabályokat, eszméket, elveket alkotunk. Összehasonlítjuk magunkat a más színű pólót viselő csoportokkal és átfogó, leegyszerűsített, minden tagra vonatkoztatott vonásokat és viselkedésmódokat tulajdonítunk nekik. Saját csoportunk vélt vagy valós tulajdonságaihoz egyre erőteljesebben próbálunk igazodni, hiszen a félelem, hogy különben nem lehetünk a csoport tagjai, ez irányba terel bennünket. Tulajdonképpen felvesszük azt a szemüveget, amin keresztül közösségünk tagjai is szemlélik a világot. A miénktől eltérő színű pólót viselő csoportok vélt negatív tulajdonságait, tetteit a saját csoportszemüvegünk nagyítóval mutatja és minden tagra érvényesnek tekinti. Innentől kezdve pedig szinte észrevétlenül oson be és kezd intenzív munkába a félelem. A félelmet tovább duzzasztja a másik csoport ismeretlensége is. Az idegen csoport képviselőiről személyesen szerzett tapasztalatok híján, egyszerűen elhisszük saját közösségünk véleményét, ítéleteit, tetteit. A sajátunkén kívül álló közösségek ellen elkövetett vétkeket önmagunk felértékelésével és az idegen csoportok leértékelésével magyarázzuk és állítjuk be helyénvalónak. Ha félünk, önmagunk és közösségünk védelméért sok mindent félreteszünk. Közte a józan, árnyalt, összetett gondolkodást, a toleranciát és elfogadást, a szeretetet és megbocsátást is. Ha most egy pillanatra állóképpé merevíthetnénk a jelenkort, számos példát találhatnánk az imént felvázolt mechanizmusra, noha csak egy egyenpóló példájából indultunk ki.

A félelem érzése sok mindenben hasznunkra válhat: önvédelemre és mások megvédésére sarkall, nehéz vagy veszélyes helyzetek elkerülését segíti, olykor küzdelemre buzdít és figyelmeztet bennünket, mi igazán fontos számunkra. Emellett azonban önálló életre kelhet, és irányító szerepbe kerülhet. A tudatosság és a hit segítségével a félelemből fakadó negatív következmények visszaszoríthatók. Talán erre kell törekednünk és akkor a félelem a megismerés, az egymáshoz kapcsolódás és a támogatás motorjaként is működhet. ///

Szeretethálózatok

► Barbara és Paolo Rovera //

A hálózatok egyre aktuálisabb téma, hiszen átszövik a valóságot, amiben élünk. A városokban út-, víz-, csatorna-, elektromos és gázhálózatok vannak, valamint láthatatlan hálók, melyeken keresztül a mobiltelefonok kapcsolódnak, és persze webhálók. A kiegyensúlyozott fejlődéshez azonban az embernek kapcsolati hálóban is el kell helyezkednie, ami elsősorban a szülőikkel, gyerekekkel, testvérekkel való köteléket jelenti. De aztán mindez egy szélesebb családdá növekszik, és magába foglalja a szomszédokat, barátokat is. Hogy egészségesen növekedjünk, fontos az egyre bővülő szeretet-kapcsolatrendszer, gondolkodjunk csak a kamaszokra. Ezekhez a szeretethálózatokhoz nem csövekre és kábelekre van ugyan szükség, de ez nem jelenti azt, hogy kevésbé valóságosak. Hasonlít ez ahhoz, amikor a telefon nem fogja az adást, és ennek következtében nem tudunk telefonálni. Amikor a kapcsolati hálózatok lazulnak meg, annak hatását a viselkedésben látjuk. „Szeretlek, ahogy azt a tetteim is mutatják.” És az ellenkezője: „A tetteid arról árulkodnak, hogy nem vagyok neked igazán fontos, még ha tagadod is ezt.” A szeretet a cselekedetek által mutatkozik meg, mivel test és lélek egysége vagyunk, nem pusztán szellemi lények: ami bennünk van, azt a tetteink tükrözik. Viselkedésünk fedi fel a kapcsolataink állapotát. A párkapcsolatban ez szembeszökő: „Abból, ahogy velem bánsz, érzem, hogy szeretsz-e vagy sem.” Szükségünk van tehát a folyamatos gesztusokra, hogy életben tartsák és újraélesszék a köztünk lévő köteléket. A gondosan ápoltságnak térre és időre van szüksége a növekedéshez. Ez a párkapcsolatok terén közismert, de ezen a hálózatok messze túlmutatnak. ///

Forrás: CN / Fordító: Sás Benedetta Sára

A netező királylány

*Hol volt, hol nem volt, volt egyszer egy király.
Ennek a királynak volt egy gyönyörűséges leánya.
Ez a leány csak a facebook-ot nyomogatta és a
like-okat, de tanulni azt bizony nem akart!
Ezért a király kihirdette, hogy aki tanulásra bírja a
lányát, az megkapja a kezét és a fele királyságot.*

*Jöttek a jelentkezők messzi földről. Az első
egy gazdag királyfi volt. Ő szebbnél szebb
tanszereket hozott. De a királylány felment az
indiai maharadzsza lányának az oldalára, és neki
sokkal jobb dolgai voltak: gyémántos mappák,
rubintos radír, drágaköves toll. Ezért őt elküldte.*

*Jött a következő. Az egy nagyon okos királyfi volt, kijárt minden iskolát
és azt mondta, hogy majd ő tanítja. De a királylány csak szelfizgetett
vele. Amikor meglátta, hogy alig kapott rá like-ot, őt is elküldte.*

Ezután jött a vadász fia. Ő kivitte az erdőbe, ahol nincs térerő.

A királylány ezt mondta:

*– Ó, de szép ez az erdő, nem találok szavakat,
hogymondjam.*

*– Hát, ha sokat olvasnál, lenne szókincesed és el tudnád
mondani.*

Egyszer csak állatok jöttek.

*– Ó, de jó lenne megetetni őket, de nem tudom, hogy mit
esznek.*

– Ha tanultál volna környezetismeretet, akkor tudnád.

Eközben rájuk esteledett. A királylány elkezdett fájni.

– Nagyon fázom – mondta a királylány.

– Hát, ha tanultál volna fizikát, akkor tudnál tüzet gyújtani!

*Különben is, az okostelefonod nincs itt,
hogymegmelegítsen?*

*Így a királylány rájött, hogy a technológia
nem minden.*

*A vadász fia megtanította tüzet
rakni és még sok mindenre. Közben
megszerették egymást, és amikor
a királylány kijárta az iskolát,
összeházasodtak.*

*Boldogan éltek, amíg
meg nem haltak. Aki nem
hiszi, járjon utána
és persze iskolába!*

Egyszerűen igaz

Az ismert erdélyi író, Tamási Áron testvére, Gáspár a szerzője e könyvnek, mely szűk egy év alatt, naplóformában megírt önéletrajz. Természetesen érződik benne a híres író-testvér, de az egész írás a csak négy elemít végzett parasztember műve.

A *Vadon nőtt gyöngyvirág* két alapelve: a kérlelhetetlenül lineárisan múló idő és a „színtiszta valóság”. Üdén, kicsit régiesen, mégis a nyugodt téli esték beszélgetéseinek friss harmóniájában ömlik az egész élet. Nem hangsúlyoz, vagy csak ritkán, de ezt is tétován. Egyként fontos egy gyerekcsíny, a jó vacsora, a vásár, az új ruha, a fásasztó mezei munka, a katonaság, betegség, a természetesnek vett halál, egy jó kocsmázás vagy akár a negyedik nősülés. A hatalmas élmény-anyag összetartó ereje a személyes élmény mélysége, a székely parasztember vaskosan kemény, de mindent természetesen elfogadó ősi emberi,

az otthonba, a földbe, a személyes kapcsolatokba, az életbe vetett hite.

Említ templomot, papot, ünnepet, de a tételes, élő vallási élmény hiányzik. Jézus neve nem fordul elő a könyvben. Tamási Gáspárt nem érintette meg a hit, mintha soha nem hallott volna ilyesmit. Mégis minden tette szilárd erkölcsi alapú, felelős, emberien igaz. Értékei valódi értékek. Lelkiismeret, jóság, jó szándék, erős helytállás vezetik. Ízes nyelve, lebilincselő vaskos, de színes tényyszerűsége, csöndes, megértő humora teszik értékessé, fontossá, súlyossá könyvét. Egy letűnt, megismételhetetlen, de „naívu szent” világ bomlik ki. ///

Hortoványi Jenő

Múlt idő

Akár gondtalan, akár nehéz korszak, középiskolás időnk mély nyomot hagy életünkben, rengeteg színes emléképpel. Történetünk hősnője, Amber visszatér iskolavárosába, ahol akaratán kívül újra elkezdene benne dolgozni azok az évek...

A „gimis” filmekről már az ezredforduló előtt kialakult a közvélekedésben, hogy felszínes, a szexualitást túladoroló kliséhegyek, ahol minden fél kiérdemli a hierarchiában neki megfelelő párt. Regina Crosby amerikai szerző 2009-es *Teenage dirtbag* című drámájával szakít ezekkel a beidegződésekkel, szereplőit saját élményei alapján érző-lélegző figurákká varázsolja. Thayer, az örült és különc srác az iskola bolondja, de nehézfiúja is egyben, súlyos terhet cipel. Amber, a csini pom-pom lány az elittel próbál lépést tartani, valójában korántsem boldog az élete. Kettejük útja

egy közös irodalomkurzuson kezdődik, de a közöttük feszülő társadalmi különbség, és a csoportnyomás fokozatosan mérgezi, hátráltatja a kapcsolatot. Könnyen érezhetjük zavarban magunkat a film nézése közben, hisz a sablonok helyett valódi, intim érzelmeket, szenvedést, tépelődést mérnek nekünk, és ebből a tálból tapasztalatunk, vérmérsékletünk szerint muszáj kivennünk, nem maradhatunk közömbösek. Arra indíthat, lássunk a felszín mögé, ne várjunk, amíg a pillanat múlt idővé halványul, mert akkor nem tér vissza a lehetőség. És talán mindig bánni fogjuk. ///

Göbel Gergely

NÉZZÜK EGYÜTT ÉS BESZÉLJÜK MEG!

Közösségi Filmklub az Új Város Központban
(1088 Budapest, Rákóczi út 29.)

2017. március 3. péntek, 19:00 *Teenage dirtbag*

Közéleti kiadvány

ISSN 0865-0829

A Fokoláre Mozgalom lapja
www.fokolare.hu

Kiadja: Új Város Alapítvány

1163 Budapest, Ágoston Péter u. 25.

Számilaszám: OTP Bank Nyrt.
11705008-20434836

Felelős kiadó: Reskovits Ágnes

Szerkesztőségi cím:

1088 Budapest, Rákóczi út 29.
I. em. 5.Telefon: +36-1-247-8876
ujvaros@ujvaros.eu

Terjesztés:

terjesztes@ujvaros.eu

Főszerkesztő: Prokopp Katalin

Munkatársak: Kovács Bertalan,
Simkó Zsófia, Tóth Judit

Olvasószerkesztő:

Csíkné Sisák Zita

Terjesztés: Papp Katalin

Nyomdai előkészítés:

Maucha Kristóf

Nyomtatás:

Innova-Press Bt. Pomáz

Felelős vezető: Komornik Ferenc

Terjeszti a Magyar Posta Zrt.

Hírlap üzletág

Előfizethető a szerkesztőségben

Megjelenik évi 6 szám.

Egy példány ára: 600 Ft

www.ujvaros.eu

Kapcsolódó cikkeink
a 6–10. oldalon.© Depositphotos.com/
Kiselev Andrey

GB és DuplaW

Walter Kostner

ÚTJELZŐK 2017-RE

SZOLGÁLJ MÁSOKAT!

ÉLJ FIGYELMESEN!

LEGYETEK OLYANOK,
MINT A GYERMEKEK!

NÉHA ÁLLJ MEG!

TARTS CSÖNDET!

EMELD FEL A
TEKINTETED!BÚJUNK BELE
MÁSOK BŐRÉBE!A KÜLÖNBÖZŐSÉGEINK
ELLENÉRE
TARTSUNK ÖSSZE!HA HIBÁZTUNK,
KEZDJÜNK ÚJRA!

Kostner W.

Könyvbemutató

**2017. február 13-án 18 órakor
a Párbeszéd Házában**

**(1085 Budapest, Horánszky utca 22.,
Pázmány Péter konferenciaterem)**

**az Új Város kiadó szervezésében,
a Fokoláre Mozgalom
és a Sophia szakkollégium
közreműködésével**

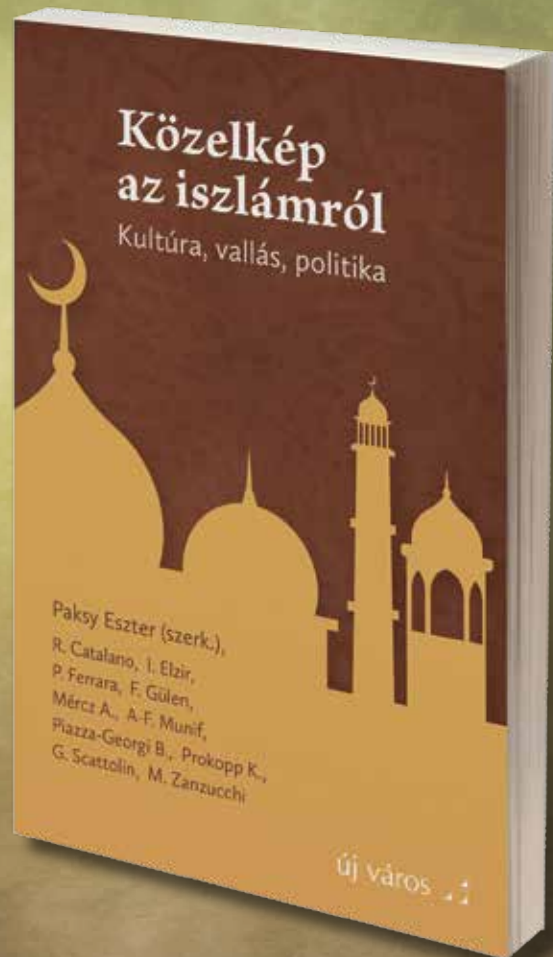
Program:

- Hofher József SJ ismertetője
- Pódiumbeszélgetés a kötet három szerzőjével: Piazza-Georgi Barbara, Abdul-Fattah Munif és Mércz András
- Közreműködik Elek Péter zongoraművész

Megrendelhető:

ujvaros.konyv@fokolare.hu

Ára: 2000 Ft

újváros
egy lap, ami összeköt

2017/1.